

ზაირა მიქაცაძე-ჭილაძე

სულთ,

ზე შენაფართვე!

გამომცემლობა
კალმოსანი

თბილისი
2016

რედაქტორი: თეონა გოგილაშვილი
კორექტორი: ქეთევან ქართველი
მხატვრობა: მარინა, ანი და ლილე ჭიღლაძეები

ნიგნი აიწყო და დანიგაჟდა
გამომცემლობა „კალმოსანში“
კონტაქტი:
ელ. ფოსტა: *kalmosani@yahoo.com*
ტელ: 571 19 19 39; 2 665 965

ISBN 978-9941-9469-0-5

ზაირა მიქაცაძე-ჭილაძე

სულთ.

ზე შენადგინდე!

გამომცემლობა
კალმოსანი

თბილისი
2016

ენავ, ქართულო!

ვაზის ღერწივით ჩაგრეხილო და ჩახლართულო,
დედას პურივით ძარღვიანო ენავ ქართულო!

რუსთველის ლექსის ჩუქურთმებით უხვად შემკულო,
მტრისთვის სამსალაუ და მრისხანე მუშტად შეკრულო!

ხან ქუხილი ხარ კლდიდან მომსკდარ ცივ ჩანქერების,
ხან უნაზესი ციაგი ხარ ცისარტყელების,

ხან ატირება ჩამონგრეულ ხარაჩოების,
ცხელი სისხლი ხარ-ამოფეთქვა ყაყაჩოების,

ხან უღრიალი ხარ გაბზარული დედოზარისა,
ხან აკენესება და ღულუნი იაენანისა,

დედის მანდილი, მამის ქუდი, ნამუსიანი,
გოლდუელი ხარ, მიჯნურივით აღერსიანი,

წინაპართ მიწის სურნელივით დამათრობელი,
ქართული სულის ზეობა ხარ საგალობელი,

ანდამატივით მიმზიდველი ძალა ძლიერი,
ღურჯვი ცასავით უსამანო და მშვენიერი,

ზარი და ზათქი თერგისა და დარიალისა,
წმინდა ცრემლი ხარ ღეთისმშობელი მარიამისა,

უსპეტაკესი მწვერვალი ხარ, სხიემოვლევარე,
ხან მეხთატეხა და შავი ზღვის სუნთქვა მღელვარე.

დავითის ქნარის წკრიალი ხარ, მიწყივ ღეთიური,
შენ მთაწმინდელის ბაგეთაგან ამომზიურდი,

შემოდგომა ხარ, მადლიანი, ბარაქიანი,
ოქროცურვილი თავთუხების ყანის შრიალი,

უფლის ენა ხარ, ღვთაებრივი მადლით ცხებული,
მკედრეთით ათასგზის აღმდგარი და განახლებული,

ხან სინარნარე, ხანაც რკენა გოლიათების,
მარგალიტი ხარ დაუნჯებულ ფოლიანტების,

ფერეიდან ამ ენაზე ახლაც კი მღერის,
ანგელოზი ხარ ყინწვისისა, ლაჟვარდისფერი!

ფესვებს გიკოცნი და სათუთად გეამბორები,
უნატიფესი გრაცია ხარ ნიამორების.

რამდენი ენა დაიმარხა, ერი მოისრა,
შენ კვლავაც ცოცხლობ, ქვა არ გორავს შენი დროისა,

ისევე გიხსენებს შავი მთა და ანტიოქია,
ტაო, ბეთლემი, ათონი და კაბადოკია!

რამდენჯერ სხეულს უდაღავედა ცეცხლი მთანგეკლი,
ვერ დაადუმეს, ვერ მოდრიკეს მაინც ქართველი,

საქართველოში თუმც სხვადასხვა ჰანგზე მღერიან,
ქართული ენის ყველა კილო მშვენიერია!

საუცხოოთა თაიგული შენი ერისა:
თუშ-ფშავ-ხევსურის, სვანის, ლაზის და იმერისა,

ზღაპრულ ხიდივით ამთლიანებ იმერ-ამიერს,
უსასრულო ხარ, ვით კახური მრავალუამიერ!

შენი ანბანის სწორს და ბადალს ვერაინ ჰპოვებს,
ეს არის მთელი ამ სამყაროს ანი და ჰოე,

აღბათ, სამზეოს გააოცებს, შეძრავს სრულიად,
ის საიდუმლო, რაც რომ მასში დამარხებულია,

ღრმა და უძირო, დამტყვევლი, მზის და მთვარისა,
მასში ძვეს სწორედ გასაღები გამოცანისა.

იარე გზებით, მარადისით, როგორც გივლია,
მთელი ქვეყანა ფიანდაზად გადაშლილია,

ო, არასოდეს მოგკლებოდეს მზე და ნათელი
და თუ დაგჭირდეს, შენთვის გაქრეს ყველა ქართველი!!!

უკვდავეზის საგალობელი

შენი წარსულის ჩუმი ღანდი ვარ,
ვიცი, მახვილი ზურგში მწარეა,
გყავდა იესეგყავდა შადიმან,
ისინი ახლაც მრავლად არიან.
ჩვენ არც შდეგნი ვართ და არც ჭკვიანი,
ყოველ ერს ნაკლიც ხომ აქვს თავისი?!
იყო ბრწყინვალეც და დადიანიც,
იყო ვახტანგიც,იყო დავითიც!
ჰო, სივერაგე სულშიც გაატანს,
თუმც წამებულთა სისხლი გეშეგლისა,
იყო ქეთევან,იყო პაატა,
სვიმონ,ლუარსაბ,შალვა,ელიზბარ!..
რა საჭიროა თავზე ნაცარი?
თუ გეძულს,კიდევაც გეიყვარს გულითა,
ვით ვხნავთ და ვთესავთ,თესლი რაც არის,
გეეზღვება იმავე საწყაულითა.
ზოგჯერ ამაყი,დაუცხრომელი,
ზოგჯერ ბავშვივით კერპი, თავნება,
ვაჟას,ილიას,შოთას მშობელი
ერი არასდროს გარდაქარდება!
კვლავ იმღერებენ უკვდავი ენით,
რადგან უფალმა ასე ინება,
ქართული ნიჭი, ქართული გენი,
კვლავაც მრავალგზის გამობრწყინდება.
საწუთროს ქარში დიდხანს გვივლია,
მარადისობა ვატარეთ მხრებით,
მზის უკვდავება ჩუენი ჰიმნია
და არასოდეს არ გაეთავდებით!!!

მე დავიბადე თებერვლის თვეში,
როცა ენძელა იღვიძებს ტყეში,
როდესაც წყალი ჩადგება ხეში,
მე დავიბადე თებერვლის თვეში.

როცა ფებრუსი ქვესკნელის მეფე,
ღუთაებრივ საბელს შემოხსნის ქარებს,
მოედებიან ვეღებს ჭიხვინით
და მერე ზამთრის ლეწავენ კარებს.

როცა ყინულის მოქარგულ პერანგს
ზანტი ზმორებით იხდის მდინარე
და როცა თოვლის თეთრ თავსაბურავს
ჩამოიცილებს კეკლი მძინარე.

სიცილ-ხითხითით მზე ისერის ხეითოს
და მიწას მწვანედ აახავერდებს
და გაზაფხულის ფერია თვითონ
ააშრიალებს ფარჩა-ხავერდებს.

მე დავიბადე თებერვლის თვეში
როცა ენძელა იღვიძებს ტყეში.

საედან იწყები

იქნებ დილა ხარ,
ცაზე გაცინება მზისა,
იქნებ წვიმა ხარ,
ჩუმი სატკივარი ცისა;
იქნებ ია ხარ,
ველზე გაზრდილი ნაზი,
იქნებ ცრემლი ხარ
ტოტებგადაჭრილი ვაზის;
იქნებ წყარო ხარ,
ბალახში მოლიკლიკეცივი,
იქნებ ნამი ხარ,
ვარდზე გაბნეული მძივი;
იქნებ სიმღერა ხარ,
ტკბილი „ურმული“ და „ნანა“,
რა ანდამატი გაქვს,
ან რა ჯადოსნური ძალა?!
საედან იწყები,
ანდა რით იწყები ნეტავ,
მამულის სიყვარულო,
გულის ჟრჟოლაგ და ფეთქვაგ!

მიველტვი ცისფერს,
ვეტრფი შორეულს,
მარადიულის მჯერა და მწამდა.
რა იქნებოდა სამყარო, ნეტავ,
სიყვარულის და ღვექსების გარდა?!
არ მეშინია არცერთი წამი,
თუნდაც დაეშვას სიკვდილის ფარდა,
არარაობა არის სიცოცხლე,
სიყვარულის და ღვექსების გარდა.

გაზაფხულის ჰანგები

სული მიიღტვის შორეულ მზისკენ,
ხომლი მნათობთა დგანან კრებულად,
ცაში ვარსკვლავთა მოძახილს ვისმენ,
მთელი სამყარო ამღერებულა:

დამთავრდა უკვე ჩვილობის ეამი,
ნულარ ეკვრები დემეტრას კალთას,
შეიგრძნე გულით ნეტარი წამი,
ასწიე ზეცის ცისფერი ფარდა;

შეხედე ირმის ნახტომი შეენობს,
აქეთ მთავარა, იქით-მთიები,
მოჩითულია ვარსკვლავთა მდებლო,
ღვივის ყაყაჩო, ფშეენენ იები;

ციკანი ცვრიან ბალახზე დახტის,
მზე კაბადონზე ადის მეფურად,
აპა, გაზაფხულს დაუდგამს ტახტი,
ზედ სიყვარული დაბრძანებულა;

ლოცვად დამდგარან წერწეტა ხენი,
გულში იმედი დამკვიდრებულა,
განედლებულა ყოველი ხმელი
და ტრფიალებით აკვირტებულა,

გადმოიღვრება მზიურ თასიდან
ათინათები საოცარ ფერთა,
გაგვაციხროვნებს მადლი ნათლისა
და ახდენილი ოცნება ჩვენთა,

მოგვეც ნუგეში, გვაშორე ცუდი!-
ეძახის სული უსაზღვრო შორეთს,
ო, მეუფეო, თუნდ ერთი წუთით
ჩემს სანუკველთან ნუ განმაშორებ;

იშვებდე სულო, სულო ჯვარცმულო,
მზისკენ აიჭერ ,როგორც ისარი,
დამდგარა ჟამი უდასასრულო,
განხმულა ბჭენი ბნელეთისანი,

გეყო, რაც ქვეყნად ცრემლი დავღვარე,
ჟამი აღდგომის კელაე შეიცანი,
ნათლით შემოსე მრუმე სავანე,
იხილე კარნი სამოთხისანი,

ბნელის სუფლო რწმენით ნათლება,
ოცნების ეტლი სივრცეს მიაპობს,
უნდა დავიწვათ თაფლის სანთლებად,
რომ ვარსკვლავებად გავიკიფოთ.

სული ისწრაფვის შორეულ მზისკენ,
დასნი მნათობთა დგანან კრებულად,
ცაში აპრილის სიმღერას ვისმენ,
მთელი სამყარო ამღერებულა!!!

ამოჯანსაღების სულის

გადაეცლება ჟამთასელის მტერი,
ხანი განდრეკება მარტოსულობის,
დამმარცხებელი ცბიერი გველის,
ახლა საესეა უსასრულობით,
არ გასრულდება ღურჯი ციაგი,
გული დაეწურე უცხო მტევენებად,
უნდა ვიხილო სულის წილის
გამონათება, ამომხევერება,
ცა მეხის სროლას აღარ აპირებს.
ჟამი ღხენისა კვალად იწყება
და ლაქვარდებში გაინაპირებს
აფრაგაშლილი თავდავიწყება!

ფიქრები ნარიყალასთან

ვერ დავიხარჯე ჯერაც მთლიანად,
რალაც უთქმელი მწეწავს, მაწვალებს,
პირგახსნილი ყველა იარა,
ტანჯვის ფიალა უცემ დაეცალე:
 მყოობადისკენ ქრიან ფიქრები,
 გული ტკივილით დაზაფრულია,
 აუხდენელი ზღაპრით ვიესები,
 რალაც გიჟურად კიდევ მწეწურია;
მინდა გემთხვიო, ციხის ნაშალო,
მუხლზე დაგიდგე ჩუმი ნატვრითა,
მსუბუქი ფრთები ცაში გაეშალო,
თავზე დაგადგა ჯილა ნათლისა:
 ხარ სალოცავი, ფიფქივით წმიდა,
 სისხლით დაგიცვეს შენმა შეილებმა,
 სულ ერთი წამით ვიხილო, მინდა,
 ქართული სულის გამობრწყინება;
უნდა გაიხსნა, სიცოცხლის ძარღვო,
რადგან არ ველი არსაით მშველელს,
მამულის ჩემის აღდგენა ენახო,
მარადისობას შევეერთო მერე!

ელენე ახვლედიანის სახლ-მუზეუმში

ფშინავს აპრილის ნაზი სურნელი,
ზურმუხტისფერი სამოსი ფარავს,
ბავშვივით ანცი და უზრუნველი
ელაციცება ჩემს თბილის-ქალაქს.

მოუცავს თითქოს სამყარო ვრცელი
კვირტების ტაშს და ყვაეილთა ტკრციაღს,
აქ კი სიჩუმის მეფობს ფრინველი
და მოწყენილი მუზები თრთიან:

მარადისობას შერთვია წამი,
ფუნჯსა და ყალამს ეტყობათ დაღლა,
ახელედნიანის ლამაზი ქალის
ნაზი აჩრდილი დაგეყურებს ახლა.

მაღალი შუბლი, თვალეზში ფიქრი,
ქართული სახე, კისერი შეგლის,
ბაგე ნაკვეთი, ღაწვები ფიქლის,
თმებს სპეტაკ თოვლის სითეთრე შეენის.

და ირგვლივ თოვლი, თეთრი, ნატიფი,
სულისამესები, მომცველი ყოვლის ,
კრამიტს, ხეს, ქუჩებს მოსავს ქათობი
გალაკტიონის იისფერ თოვლის;

ჩვენც, მხოლოდ სულის სითეთრე გეხსნის
და ზენართან შერთვა და შერწყმა ,
კურთხეულ იყოს მარჯვენა მისი,
ვინც ეს ზღაპრული სამყარო შექმნა!

ჩემო საესავო!

რა წალკოტი, რა ბაღნარი,
მზე ყირმიზად მოსდებია,
ყანა ოქროდ გადამდნარი,
ლილოჭრილო კორდებია,
ტანკენარა შველი არი,
ვაჟნი თვალვებორბებია,
დათელილა ლელიანი,
საჩალეში ბოკვრებია,
მიწა უფლის ჭრელი კვართი,
ცა-ღეთისმშობლის თვალვებია,
იცრიცება ძველი დარდი,
გულში შვების ზარებია,
ეშმა ბოღმით გაგუდულა,
უფალს დაუვანებია,
დამჭკნარი და დაგოღვილი
ყველა გაუხარებია,
საესავო, ჩემო ერთო,
ასე აარვინ მყვარებია,
არ მოკვდები საქართველო,
შენ კი გენაცვალებია!

ნატვრა

„ხოლო ქართლად ფრიადი ქვეყანაი აღირაცხების,
რომელსაცა შინა ქართულითა ენითა ჟამი შეიწრვის
და ლოცვაი ყოველი აღესრულების“.

გგიორგი მერჩულე

თურმე ოდესღაც ყოფილა ოდი,
მაგრამ ყორნები სისხლით ვერ გაძღნენ
ველაციცები მხოლოდღა შორით
ჩემს ატირებულ ციხეს და ტაძრებს,

რას ვინატრებდი?

სხეული ჩემი გადიქცოდეს მაღამო-წამლად,
დაედებოდეს შატბერდს და ხერთვისს,
ხახულს და პარხალს, იშხანს და ბანას,

ოშკს და არტანუჯს,

ოპიზას, ოლთისს, გაუმრთელედეს იარას ყველას,
რაიც ქართული ყოფილა ოდით,
რაიც დღეს ითხოვ ჩვენგანვე შეველას.

რას ვინატრებდი?

მქონდა ძალა, მომეველო ფეხით ბებერი ტაო,
აეფარებოდი ზღუდედ და ფარად
ქართულ ციხეებს, მონასტრებს ქართულს,
მეძებნა მათი ყოველი ღოღი,

მეძებნა მათი ხორცი და ძვალი,

რაიც ქართული ყოფილა ოდით,
რაიც ყოფილა და ... აღარ არის!

რას ვინატრებდი?

მოხდეს იქნება, მენახოს ყველა ტაძარი მრთელი,
კვლავ გუგუნებდეს მათზე ზარები,
ისმოდეს კვალად გალობა ჩვენი

და მათს გალობას ხმას უერთებდნენ
სვეტიცხოველი, სიონი, გრემი,
დავიწყებული იქნეს მარადუამს
ის კრული ხანა-ჟღეცის და ნგრევის,

რას ვინატრებდი?

ორგული ყველა, ვინაც გაყიდა მშობელი მიწა,
იყოს მოკვეთილ და მონატრული
ქართული მზის და ქართული ცისა.

გადამთიელნი, გულს რომ ვიკრავდით,
ვისიც ამქვეყნად არარა გემართებს,
განგმირულ იქნენ იმაე მახვილით,
რომელიც ჩვენზე ურცხვად აღმართეს!

უფალო ღმერთო!

უკვდავი სული, ქედმოუხრელი სული ქართული,
აალოძინე და გააბრწყინე,
ჰყავ ძლიერი და წელგამართული.

მოეცი ძალა, ცხოველმყოფელი,
ჰკვეთდეს ბნელსა და აფენდეს ნათელს,
წმინდა გიორგი, შენ უწინამძღვრე
თავისუფლებისმოყვარე ქართველს!!!

რას ვინატრებდი?

ბოლო მოელოს დაუსრულებელ ფიქრსა და ღლოდინს
და იბერია გაბრწყინდეს კვალად,
ვითარ ბრწყინავდა ოდით და ოდით!!!

„პარდისფურცლოვის დამდგარა ჟამი ...“

სიყრმის მეგობარს

მომნატრებია სიყმაწვილის დღეები ლალი,
სევდა ნისლივით გარს მეხვევა და სულში ატანს,
სადღაც შორიდან შემომცინის ბაეშობის ბალი
და ბევრი რამე აგონდება ჩვენს ბებერ კაკალს.

ჩვენი კისკისი, სამრეკლოს ზარების რეკვა,
ქარმა წაიღო, როგორც თოვლის თეთრი ფანტელი,
ხსოვნას შემორჩა შემოდგომით ფოთლების ცეკვა,
ზაფხულის დამე. ბედნიერი და უდარდელი,

და გაზაფხულზე აფეთქება თეთრი ტყემლების,
იების შუქი და ვარდების სუნით დათრობა,
პირველი გრძნობის გაღვიძება, ჩუმი ცრემლები,
ნუკრისთვალება, გულუბრყვილო ჩვენი ბაეშობა:

რაც დრომ გაგვყარა, სევდამ სული ხშირად დაღარა,
გული კვლავ შფოთავს, ეჰ, ძვირფასო, გულს რას გაუგებ?
თუმც სევდიანად იღიმება ჩემი ჭკალარა,
მაინც კვლავ გიხმობ იმ ბაეშობის დღესასწაულზე!

აკოკალიფსი

„და ვინაც აღიღოს მახვილი იგი
მახვილითვე განიგმიროს“
ეკლესიასტე

იერიქონის საყვირის ხმა მოისმის შორით,
მიერეკება მთვარე შოლტით ვარსკვლავთა ნახირს,
ამოსდებს სკვეითი ურა ფაშატს მოვერცხლილ აღვირს,
ყორნების ფრთებით იფარება გახრწნილი მძორი.
ურცხვი მძაფი ფაშატივით ხტის და ჭიხენებს,
გრიალებს ქარი, ღრუბელს ღოკავს ცეცხლის ენები,
ველური სკვეითი ტრამალს აპობს შმაგი ჭუნებით,
ველის შროშანას ეედარ შეველის უკვე სიფრთხილდე.
მოჭენაობენ უსწრაფესად, ვით ბობოქარ ზღვართა ზვირთები,
ეჯიბრებიან ქარებს სრბოლაში,
გიზგიზა ენებებს იოკებენ მხოლოდ ბრძოლაში,
ო, ეს ველური, თავგასული ღლთი სკვეითები!
ისმის ნაღარა, მხეცი ყმუის ჩაპბერეს ბუკებს,
საუკუნენი თავს იხრჩობენ გაშლილ ტრამალზე.
მჭრელი მახვილით ბჭეთა კარი მაგრად ჩარახეს,
ველური ტომის აღსასრული გადაწყდა უკვე!!!

მზე ქალავ!

პოეტ მანანა ჩიტიშვილს

სული შენი, პაწაწინა მზეწვია,
მთვარემ წვიმის მარგალიტით დანამა,
და რაც ამ გულს სიხარული ეწვია,
ე. მაგ ჩიტის ბრალი არის, მანანავ!
ცის საუფლოს აბრიალდა მზექალი,
შუქი მისი სიყვარულის მფენია,
პწკარი პწკრთან ვაზის პწკალით შეპკარი,
ლექსი ღვთისთვის ღოცვად აღგივლენია.
შენს ბადნარში სოსნებს გაუხარია,
ღვთის გზავნილი მინდა შეგატყობინო,
გაიხარე, გათენების ხანია,
ჩემი სულის უნაზესო დობილო!

გული- ტკივილების ბუდე,
თვალეები-სევდისფერი ტბები,
გონება-ქვითკირის ზღუდე,
გრძნობა ანთებული ვნებით.
მუდამ შორეული სურდა,
ახლო ტკბილი იყო როდის?
კაცი-ასე იყო მუდამ,
კაცი-ასეთია ოდით.

გოდება იერემიასაჲს

ვაჰ, რამდენჯერ დაგიბნელეს
სამზეო და სანათელო,
მოლაღატე შეიღებისგან,
მკერდმოჭრილო საქართველო!
რა აკენესებს სვეტიცხოველს,
ჯვარი რატომ დაიბინდა?!
რა განსაცდელს მოასწავებს
მარიამის ცრემლი წმინდა?!
უმართლობით დაჩაგრულო,
მოსვენება არ გელირსა,
კვლავ მოისმის ყრიანტალი
ლეშისმჭამელ სვაგებისა;
რა ბანგი გაქქეს დაღუული
ეს რა ძილი მოგერია,
თავზე ნაცარგადაყრილო,
სისხლდაცლილო იბერია!
როგორ იტან ამდენ ტკივილს,
უსუსურო და მშიერო,
რად გაწყალდა შენი სისხლი,
გორგასალის ნაშიერო?!
მოგტირიან საფლაგები,
რეკავს ზარი შერისხვისა,
ადე, ხელი ხმალს გაიკარ,
ჯავრს ნუ შეჭამ შენი მტრისას!
ბაბილონის მეძავისგან
ვაი უღეთოდ განათელო,
დაგლეჯილო, დაჩოქილო,
გაყიდულო საქართველოვ!

სიზმარი

წუხელ მესიზმრა: ვიჯექი მარტო,
ჩიტი გალობდა აღუბლის ხეზე,
ვარდს დაეფიფქა მინდორი ფართო,
ტყემლის ყვაველი მათოვდა მხრებზე.

ვწერდი.
ვილაცამ შემახო ხელი,
გალაკტიონი მიცქერდა წყრომით,
არა ჭაბუკი, ყრმა პირტიტველი,
არამედ, თმაწვერაშლილი ლომი.

შეეხედე, შეეკრთი, წამოგხტი მყისვე.
გაეშრი, წამერთვა სრულიად ენა,
თვალმოჭუტული მიცქერდა ისევე.
„შენც დაგიწყია, ბიდიკო, წერა,

თუ პოეტი ხარ, კი უნდა წერო...“
(დაცინვა ჩანდა იმის მზერაში),
„არა რას ბრძანებთ, ბატონო ჩემო,
ზოგჯერ ვვარჯიშობ ქართულ წერაში!“-

წარბი გაეხსნა, დაეტყო ლხენა,
გადმოდგა ჩემსკენ ორიოდ ბიჯი:
„ჰოო, თუ ვარჯიშობ, ღმერთმა გიშეგლა,
ქართულის წერას ისწაველი, ბიდი!!!“-

თქვა და ღიმილით ჩამიკრა თვალი,
შებრუნდა, გაჰყვა პატარა ბილიკს,
თმას უწვეწავდა მირკანის ქარი,
მიაციდლებდა ხეივნის ჩრდილი.

დაბრუნება ედემში

„დამშლიან ჩემნი კავშირნი
შემრთვიან სულთა სირასა“
შოთა

კვლავ უცხადესად მესმის ჩუმი ჰანგები ღამის,
უღიადესთან შერთვის უნეტარესი წამი!

გული აესილი ნატვრით, ფრთები შესხმული მერცხლის,
სურვილი მადლა აჭრის, ცის მიახლება მეცხრის ,

ღურჯი ტატნობი შორით, იღუმალება სრული,
უმაღლეს არსთა სწორი, აღტაცებული სული,

ღიღისფერ ხეთა ჩრდილი, ანგელოსების დასი,
სირინოზების ტკბილი, აგალობება ტბაში,

გაღმილება უხმო, ციურ სიმშვიდის მფენი,
ათინათები უცხო ფერადოვანი ველის,

აკენესებული ქნარი, ალიფლივება ფერთა,
მოაღერსება წყნარი ქერუბინების ხელთა,

ცვენა ციური ფიფქის, თავდავიწყება სრული,
ამაღლებული ფიქრით აბგერებული გული,

მზიურ ტატნობთა ბაღში, მგოსანთ გალობა-სტვენა,
ატივტივება ცაში, თავდავიწყებით ფრენა,

ვერშემეცნება დაღლის, უსხეულობით თრობა,
ცისარტყელები მაღლით, ბედნიერებით ტკობა,

ამობადება სულის, დასამარება ხორცის,
მზედ ანთებული გულის, მწველი სურვილი ღოცვის,

აღარც ფიქრები მწარე, აღარც მიწა და მტვერი,
მხოლოდ სურვილი მწვავე უფლის ხილვისა ჩვენის,

თვალსაწიერებს ავსებს, ღვთიურ სიმშვილით მკრთალი,
მხოლოდ სიკეთით საესე გაბრწყინებული თვალი,

ჩუმი ნირვანით მთვრალებს, მიევახლები კრძალვით,
უამი არ ითვლის წამებს, არსად არ ჩქარობს არვინ,

აქ უკვე არვინ იბრძვის, ვნებით არ ბორგავს მკერდი,
წიგნი გაშლილი სიბრძნის, გულს გააოცებს ელდით,

გამობრწყინდება გონი, უსაზღვრობაში მფრენი,
ამავსებელი ყოვლის, ნეტარ სიმშვიდის მფენი,

ფიქრი გაგთანგავს ერთი, თვალშეუდგამებს მისწვდე,
კლიტის გასაღებს ფერხით, ჩუმად დაგიდებს ქრისტე.

გაუხსნელია ჯერაც, ცხრა საკრალური კარი,
გაგახსნდება მყისვე, რქამოტეხილი ხარი,

ნატვრა წიქარას ძალის, მოუდრეკელი მუხლის,
ნათელი საესე მთვარის, პირველხატება უფლის,

როცა არა ჩანს მალლით, მისაყრდნობელი შენი,
შეგეგებება დალლილს მისი გაწვდილი ხელი,

მის შთაგონებულ დუმილს, ველარ დაარღვევ მეტად,
მისი ამბორი ჩუმი სულში ჩადგება სვეტად,

ანგელოზების დასთა გამოშუქდება მადლი
და სიყვარული დაგწვავს მიუწვდომელი ნათლის!

მარადისობის წამი გულში კოცონად მენთოს,
ვარ მონატრული ამის, არ გამოეფხიზლდე, ღმერთო!!!

უკვდავება

გალაკტიონს

მთაწმინდაზე ზაფხულში საოცარი ღამეა,
ორგელივ იღუმალემა და სიჩუმე ბატონობს.
ცაზე გადმოკიდული ქარვისფერი მთვარე კი,
შენს ნატერფალს დაეძებს, გალაკტიონ ბატონო!
შენი სული ქარია, ქარი იმქვეყნიური,
თავაწყვევით მიჰქრიან ცაში ლურჯა ცხენები,
პოეზიის პარნასზე შენი სახე ღვთიური
ბრწყინავს არამიწიურ და ზეციურ მშვენებით;
გრიგალებმა წაშადღეს ჯებირი და სამანი,
იასამნის ყვავილი დასტა-დასტად აწყვია,
მეცხრე ცისკენ გრძელდება შენი გზა და სავალი,
ყამმა შენი სახელი უკვდავებად აქცია!!!

ილიას

ერის წყლული და ტკივილი
გულს უსერაედა გოლიათს,
მამულზე ფიქრი, წუხილი
საფლავშიც თან ჩაჰყოლია.
მამულის საკურთხეველზე
დაეცა სული დალია!
უკვდავჰყოს მისი სახელი,
ყველა ქართველის ვალია.
ტყვეით განგმირეს ბოროტთა
მამულის ღვიძლი შვილია,
სანამ იცოცხლებს ქართველი,
მანამ იცოცხლებს ილიაც,
ილია საქართველოა!
საქართველოა ილია!

ცას ჩამოწყდა ღრუბლის თეთრი ფარდა,
გზა გამოჩნდა ლაყვარლებში შორი,
ანგელოსმა ამიტაცა მაღლა,
მზე მიჭირავს, როგორც თასი ბროლის.
დაუღერიათ ჰანგი ნაირფერი,
სილურჯეში პაგანინს და მოცარტს,
და ნისლეებში სიყვარულის ღმერთის,
გამჭვირვალე სილუეტი მოჩანს.

იაკობ გობეჯაშვილს

კაცო, ბრძენკაცო, სახელი შენი
ესათუთება გულებს ქართველთა.
მამულისათვის გიღერია ცრემლი,
დღეს კი წყლულები მისი გამრთელდა.
მრუმე სიბნელეს ნათელი ჰგინე
და მოუტანე ჩაგრულ ერს ღებნა,
ქართული სიტყვა ჩუქურთმად დაწან
და გამოძერწე მით „ დედა ენა“.
სანთელ-საკმეველს გზა უპოვნია,
მადლის წილ მადლი ეინ არ მიაგოს?!
შენი ხსოვნის წინ თავს იხრის ყველა,
დიდო მესიტყვევ, ბრძენო იაკობ!
ძველად დამდგარა წიგნი უკედავი,
პაწია ბიჭი ხელს ცისკენ იწვედის,
ეს სიმღერაა მზისა და მიწის,
ესაა ჰიმნი აზრის და ნიჭის.
რეკენ ზარები, ზარები ცოდნის,
ხმა საოცარი სიერცეს მიაპობს,
იკურთხოს ქვეყნად გაჩენა შენი,
სვეტო ნათლისა, დიდო იაკობ!

რეკავს გათენების ზარი

თაენი თბლისისა თაეთავობს,
ტანად მიირწევა მტკვარი,
დროშა თამარისა გაეშალოთ,
რეკავს გათენების ზარი!

დამთავრდა ძილი და ძილქუში,
განათლა გაბრწყინდა ლაშარი,
ქართველო, გეყოფა სიზმარი,
აღგეთით დასძარი ლაშქარი.

ეგება გათენდეს ცისმარი,
ეგება გაბრწყინდეს ტაძარი!
ჯალათი კუხს ევლარ მიათრევს,
ცოდვებით დამძიმდა მიწანი,

ეუწამლოთ პირგახსნილ იარებს
სამიზნეს არ ასცდეს ისარი!

ცრემლებით დაილტო სამარე,
ცეცხლი გარდამოდის ნაზარეთს,

ჭირი და ავდარი გეაკმარე,
კარს მოდექ, კარს მოდექ, ლაზარე!
უამი საწნახლისა საწნახლობს,
სისხლში გაიწურა პერანგი,

ლომგუნონო, ხმალი არ დაჟანგოთ,
გაფერეთ ვით დღემდე ფერავდით,
შეიღებო, მამული არ დათმოთ,
არ გადაგვიშენოთ ენახი!

იღვიძებს ძელშავი, ბებერი,
ფოთლებად აუსხამს ვაჟანი,
თუ თაეი დროზე არ მოხადე,
ქვეყრებსაც გახეთქავს მაჭარი!

უბელოს მიუშვი სადავე,
ფლატეზე იხტუნონ ჭენებით,
მინდერები ხარებმა გაბურღეს,
ზეცისკენ გაფრინდნენ მერნები!

არწივებს ფერხული ჩაუბამთ,
ჩანჩქერთა ჩქრიალებს ჩქერალი,
დარები დარობენ დარულად,
ხევებში გაისმა მღერანი,
ყოვნები ჯოჯოხეთს შთაცვივდნენ,
ბნელეთში განგაშის ზარია,
თმაშავი ჩაშალე ქეთევან!
გზა-კვალი გვიკურთხე, მარიამ!
ზეცა თბილისისა თავშალობს,
მძიმედ მიიწევა მტკვარი,
ხმალი დაეითისა კვლავ ჯვარობს,
დროშა თამარისა გავშალოთ,
რეკავს გამარჯვების ზარი!

9 აპრილის ზეარაკებს

მხრებით დაგქონდათ მამულის ეშხი,
თვალეებში გენთოთ ციალი დილის,
თქვენ თვით იყავით გიზგიზა ცეცხლი
და საქართველოს სიმღერა ტკბილი.
ჭეშმარიტ ღმერთად მამული სცანით,
სანთლად აუნთეთ გულები წრფელი-
სხვა არაფერი გქონიათ ბრალი,
ეს იყო მხოლოდ ცოდვანი თქვენი,
მზიან დღეს უცებ ჩამოწვა მწუხრი,
ტანჯვით გაცილებთ ამ სოფლის სტუმართ,
ვინ თქვა სიკვდილი უკვდავი სულის?!
თქვენ სანთელივით დაიწვით ჩუმად.
სატანამ შხამი შეგვასუა მწარე,
სისხლი ყაყაჩოდ ანთია ირგვლივ.
9 აპრილს გულზე დაიწერს ღამე
და ვარსკვლავების დაძხურავს გვირგვინს!

ზედაზნის საჰანე

ჩრდილქვეშ გაშლილა ტურფა საჰანე,
აქ უნდა დაეცე ჩემი კარავიც,
ფერთა ლივლივში დამასამარეთ
და შეწყალებას არ ვთხოვ არავის.

გრაალის თასში ელავს ზედაზე,
გაბრწყინებული ზესთა ზეკარი,
ვართ სიყვარულით მთვრალი მე და შენ
ღეთიურ სასწაულს ერთად შევხართ,

უფლის თვალების ტბებში ჩავძირეთ
დაჭრილი სულის ჩუმი ვედრება
და გადალახულ გრძნობის ნაპირებს
ზედაზნის მთავარე ვიმედებათ.

ანგელოზივით ჩაიშრიალა
აფრაგაშლილმა მტრედმა ოცნების
და ზანზალაკთა ხმები წკრიალა
გვავესებს სილალით და გაოცებით.

სული არწივის ფრთებით ნავარდობს ,
გადაშლილია ყველა სამანი,
აფეთქებული მიწა საეარდო,
საკმეველად იწვის იასამანი.

მოდი, ედემის ბაღნარს ვუმზიროთ,
კლდეზე გედევით მოჩანს ტაძარი,
ზეცის გუმბათი დაგვცქერს უძირო,
ვერავენ ჰპოვოს მისი სადარი!

ო, ეს სამოთხე რაში გავცვალეთ!
გაუძლისია ამ ჯერის ტარება,
საწუთროს შხამი ბევრჯერ დავცვალეთ,
ხორცი იწვება ცეცხლის ალებად,

ჩუმი ტკივილი დაღაცს იარებს
მზევე სიმართლისა, გვექმენ თავდებად,
უდაბნოს ხვატში თუ არ ვიარეთ,
ეს ჯოჯოხეთი არ გათავდება.

მოგვეცი ძალა, ფერი ვიცვალოთ,
გვექმენ ღარაჯად კუბოს კარამდი,
რომ სიძულეილში გარდაეიცვალოთ
და სიყვარულში აღესდგეთ მარადის!

გესმის ზარების რეკვა შორიდან?
გული საგულეს არ გვაქვს მე და შენ,
ჟამი სერობის უკვე მოვიდა
უნდა დაესახლდეთ, სულო ზედაზენს!!!

„და ღრო ახალი პაემანისა“

ამომზეურება ცისკრის, ამოვანება მთვარის,
განრინებული ფიქრით, უსაზღვროებით მთვრალი,

ვარ დაჭიმული მშვილდი, ვარ გარინდება ისრის,
სარკოფაგივით მშვიდი, გარემოცული ნისლით,

ზეცის გავეურებ თავანს, ეუვანთა ვისმენ უღარუნს,
უდაბნოს ქარებს ფრთამალს, წადილს გაგანდობ ფარულს:

რომ განწირული ელის გული –საკირეთ ხარო,–
ამოცისკრებას ჩემის, ჩემი ცხოვრების წყაროს;

ღეთითკურთხეული ხელი კრეტსაბმელს გახსნის როცა,
ამბორი დამწვავს ცხელი, მუხლზე დაედგები ლოცვად:

და დაიკივლებს მწარედ ბნელის სამეფო, კრული,
ფრთას დაატოლებს ქარებს თავისუფალი სული,

გადამეხსნება ზესთა ცხრა საკრალური კარი,
დაწყვილებული მზესთან, სიმალღეებით მთვრალი,

მიევახლები ზღაპრულ ცისარტყელების მფენთა,
ელიზეუმის წაღკოტს, უბიწოების ფერთა;

სადღაც იჭექებს მეხი, სუნთქვა დამდადავს მზისა
და დავეცემი ფერხით ხამლთა საკოცნად მისად!

ჩემი ცხოვრება

საწუთრო ჩემი სევდისფერია,
აღბათ ნებაა ესეც ბედისა,
ჩემი სიცოცხლე არაფერია,
გარდა ტანჯვის და ტკივილებისა.
ჩემი სასმელი სოფლის გესლია,
მთელი ცხოვრება ვებრძვი მაცილებს,
აქ ხომ პირდაპირ გულში გესგრიან
და თითქმის არეინ არ აგაცილებს,
მათი აღერსი გველის შხამია,
აქ სიყვარული ასე იცინან,
მიწის თავადი მეტად ავია,
გამოსასყიდი მხოლოდ სისხლია.
ყოფის აღმურში უცეცხლოდ ვიწვი,
შენც ხომ ფიალა შხამით აგიესეს,
ღმერთო, მომმადლე გაძლების ნიჭი,
შენი სიმშვიდის წვეთი მაღირსე!!!

ბანთიადი

გადმოეშვება მაღლით მზის სხივი,
გაიფურჩქნება ჩემი საეარდე,
შეიფრთხილებს გული ჩიტეით
და ღაჟვარდებში შეინავარდებს.
ჩაიკლიტება კარი მტილისა,
აკიაფდება ბნელში სანთელი,
ბაგეს დასცდება ლოცვა დილისა,
გულს შეადგება უცხო ნათელი,
ჩემს გალიაკში დაისავენებს
სუნთქვა სოსანთა, დამათრობელი
და აათროთლებს ზეცის თავანებს
უკვდავი ტრფობის საგალობელი.

სიზღერა

ღმერთო,
უნდა ამარიდო ეშმა ვერაგი,
და გახადო სული ჩემი
ნაირფერადი.
ეს სიცოცხლე შენ გეკუთვნის
გულის ძეგრამდი.
შენ გენუკვი, მათქმევინო
სიტყვა უღერადი,
რომ ჰანგებად გაეიფანტო
სერით-სერამდი,
დავიღვენთო, სანამ ბოლოს
მოუღალ შენამდი.
უკვდავების წყალი შეესვა
მინდა ყველა მთის,
დაე ვიყო სიყვარულით
საესე ყელამდი,
შენი შუკი გამიტარე
გულის ფსკერამდი,
აღარ მინდა დამირღვიო ,
რასაც ეკურავდი.
მერე ძალა მომანიჭე
ცაში ფრენადი
და მიჩვენე მოსასვლელი
მადლა ზენამდი!
ღმერთო,
სული გამიხადე
ნაირფერადი...

ლოცვა მნუსრისა

ფოთოლთაცკენამაცნე ზამთრისა,
მოწყენილ ბალებს მოავარაყებს,
დამეძინება გრძნობით დაღლილსა,
მთვარე მოხატავს სულის დარაბებს;
აღმასის ცრემლით ტირის პირიმზე,
თავზე ევლება სხივთა ციადი
და შემოდგომის მწუხარ ბილიკზე,
მიმოირწევა ნელი ნიავი;
ხომლი ვარსკვლავთა ცაზე ბრიალებს,
ქრის სურნელება უცხო ნექტარის
და ანგელოზთა იაღკიალებს
ჭვრეტს აღტაცებით თვალი ნეტარი:
„უკვე დაღალა სული მიწამო,
დედაო ღეთისავე, სასო მადირსე,
ო,პაემანზე ვით არ ვიქარო,
მელის პირად მზე, ტანად – ალვისსხე;
დედავ უფლისავე, ზღუდე ნათლისა
მომინიშნე და დამისამანე,
მასვი ანკარა წყარო მადლისა,
მომამებნინე ჩემი სავანე;
მკლავს ტკივილები ეგრე უწამლოდ,
გულმა ტანჯულმა ვერ გაიხარა,
რეკენ ზარები ზეცის უდაბნოს:
„ნურვინ გიყვარან ნურვინ გიყვარან!“
ჟამის გრიგალი ვნებებს ახელებს,
ყფს საუკუნე, ჯაერით მბორგადი,
ქაფად მოიგდებს უცხო სახელებს
დაუნდობელი ბედის ბორბალი;
ამ უთავბოლო გრიად-ტრიალში
სული ობოლი ტინებს ეხლება,
დედაო ღეთისავე, შენ შეისმინე
მისი საბრალო სულის ვედრება:

„შენთვის განქარდეს მონა უღირსი
მტილო დახშულო, უფლის ვენახო,
დაებადებულვარ შენი უღლისთვის,
მინდა შენს კალთას ბაგე შეეახო;
სითბო მაჩუქე შენი თვალისა,
სახე ბურვილი ჰხადე საჩინო,
იყავ მტლე ბედით გაუხარლისა,
ვინძლო, ცოდვილი გადაარჩინო;
შენსკენ მოვიდვარ სვენებ-სვენებით,
გული მღერის და სული მაისობს,
ხილვა მწყურია შენი მშვენების,
მწვავს ტრფიალება სამარადისო;
თმაში ფერია სპეტაკ თოვლისა,
გულში ვარდების ცეცხლის აღია,
არ მიმატოვო, დედავ ყოვლისა,
შენ დამიფარე, მზეო მარიაჲ!!!“

სეზამ, გაიღე!

ო, საოცარი დამდგარა წამი,
და ჩემში ფეთქავს მთელი ბუნება,
გული გამეხსნა- სეზამის კარი
და არასოდეს დაიხურება!
განათებულა სრა-დაბაზები,
მის შესახვედრად უნდა ვიჩქარო,
ისე სწყურია სულს ლაჟვარდები,
„ვითარცა სურინ ირემს მთის წყარო!“
გახსენით ჩქარა ყველა სარკმელი,
მეტი სინათლე, სინათლე უფრო,
ააწკრიალეთ ზანზალაკები,
თავდავიწყება რომ დამეუფლოს!
რა საოცარი დამდგარა წამი,
ო, ჩემში ფეთქავს მთელი ბუნება,
გული გაიხსნა-სამოთხის კარი
და არასოდეს დაიხურება!

306 უწყის ნატავ?

„ეძიე ყრმაო შენ ხვედრი შენი,
ვინძლო იპოვო შენი საშვენი“
ტატო.

მე არცკი ვიცი, რად ხდება ასე,
არავინ უწყისაღბათ ნამდვილად,
რად მინდა ვინმეს .გუამბო მასზე,
წუხელ ფიქრებმა რომ ამატირა,
 რატომ მოდიან ჩემთან ლექსები,
 რითმები როგორ ფრენენ ჩიტებად,
 პოეტა ღანდებს რად ვერ ვეხსნები,
 წარსული რატომ არ მაეიწყდება?!
რად მენატრება დრო უწინდელი,
რატომ მგონია, ვიყავ მაშინაც,
რად მხიბლავს ასე ძველი სურნელი,
და აწმყომ ასე რად შემაშინა?!
 რად მეუფლება ზოგჯერ ხალისი!
 გული ბუდიდან რისთვის მიხტება,
 ზოგჯერ კი სველი რად მაქვს ბალიში
 რად ვიწურები შავბნელ ფიქრებად?!
ხალხის ხმაური რატომ მღლის ასე.
(მრცხვენია კიდევ ამის გამხელა)
რად ვერ ვეტევი დედამიწაზე.
უსაზღვრობაში რად მსურს გაფრენა?!
 რა მსურს, რა მინდა, მივიღტვი რისკენ?
 სხვებსაგვით რატომ ვერ ვცხოვრობ წყნარად?
 ერთ გზას ვათავებ მერე სხვას ვიწყებ,
 მაგრამ საშველი არ არის, არა!!!
მყავს ახლობელი, ქმარიც და შეილიც,
თავს კი რატომ ვგრძნობ მაინც ეულად,
რად ჰკივის სულში ვიღაც შეშლილი,
რად მინდა ვიქცე უცხო სხეულად?!

ყველა პირობა მაქვს მიწიერი,
თავს ბედნიერად ვგრძნობდე სრულიად,
მაინც დავედივარ მუდამ მწიერი,
რალაცა მაინც მუდამ მწყურია,
 მომბეზრდა უკვე სოფლის ხმაური,
 უამრავ ხალხში მუდამ ვარ მარტო,
 „ალუკსებელი არს საწყაული“ –
 ეთ დიდი ხნის წინ ამბობდა ტატო;
მე არც კი ვიცი, რად ხდება ასე,
მხოლოდ უფალმა უწყის ნამდვილად,
რად მინდა ვინმეს გუამბო მასზე,
წუხელ ფიქრებმა რომ ამატირა.
 მე მგონი, ეხედები, რადა ვარ ობლად,
 სევდის ბადეში რატომ ვარ ჯერაც,
 არ შემიძლია ერთ ადგილს ყოფნა,
 ერთფეროვნებას ვერ ვიტან ვერა!
ცნობისწადილი მუცლიდან დამყვა,
ამაში ახლა უფრო ვრწმუნდები,
მიჭირს ფილმების ხელახლა ნახვა,
წაკითხულ წიგნსაც ვერ ვუბრუნდები.
 ვერც ადამიანს ვიტან ადვილად,
 ვისაც ახალი არ აქვს სათქმელი,
 ვინც დაიშტამპა უკვე ნამდვილად
 და დაეხურა ცოდნის სარკმელი,
მე გზა მიტაცებს – ზღვები და მთები,
სიმაღლე ჯერაც გადულახავი,
ახლის სურნელით წინდაწინ ვთვრები,
მხიბლავს უცნობი და უნახავი.
 იქნებ ვიყავი ოდესღაც ბოშა,
 ან მეროჭიკე, ან მოგზაური,
 ახლა ცხოვრება რატომღა მბოჭავს,
 ან ბედისწერა ვერსაცნაური,
ანდა ეს მიწა რისთვის მომწყინდა,
იქნებ წაკითხულ წიგნს ჰგავს ისიცა,
ცაში გაფრენა რისთვის მომინდა,
ვარსკვლავთა ხომლი რატომ მიზიდავს?

მე საიდუმლოს ვეტრფი გამხელილს,
მაქეს სიხარული მაშინ უღევი,
მიყვარს თვალები აზრით საგსენი,
ცოდნის წყურვილით ანთებულები,
 მინდა მოკვდავში ვხედავდე ძალას,
 გამობრწყინებულს ღვთიურ მადლითა,
 რწმენას შეუვალს და გაუზარავს,
 თვით განგება, რომ სწყალობს მადლითა;
აუხდენელი ნატვრაა ესეც,
ჩვენებას ვხედავ, მერმე მიქრება,
მე ჩემი სულის ნათესავს ვეძებ,
ცოცხალთა შორის მიჭირს მიგნება:
 სურვილი გულს და გონებას ჰმონებს,
 არ უნდა ჰქონდეს ოცნებას ბოლო,
 ბედნიერება პოვნა კი არა,
 ბედნიერება ძებნაა მხოლოდ!

„ბინდისფერია სოფელი“

მე ვიცი,

მალე მოგკელები,
მამულის ეშხით დავდნები,
დამრჩება ორი ბოკვერი
სადიდგორ-სამარაბდენი.

მე ვიცი,

მალე მოგკელები,
დარდის მომცელაეს იარა,
მე რას წავილებ იმ ქვეყნად,
სხვას არა წაულია-რა.

წავალ,

წავილებ სიყვარულს,
ვერ გახარებულს იადა,
გამყვება ცრემლის მძივები,
ყელს მოხვეული ნიადაგ,
ვიღაცას დავენანები,
თვალს ცრემლი გადმოსცვივდება,
„ბინდისფერია სოფელი,
სულ მოსაჩვენრად ბრწყინდება“

სამშობლოვ!

შენი სული ნიკორწმინდის ტაძარია,
გული შენი უსასრულო სამყარო,
შენთან ყოფნა უტურფესი ზღაპარია,
ამ მშვენებას არასოდეს გამყარო.

ჩემი მზე ხარ, ჩემი წმინდა სალოცავი,
სანთელი ხარ, სიყვარულით დამწვარი,
ბეთანიის ჩუქურთმა ხარ საოცარი,
შენს სხეულზე ჩამკირე და ჩამწანი;

მტკვანი ხარ, მზის თვალივით მოციადე,
მოციმციმე, როგორც ოქროს საწმისი,
მინდა, ვიყო შენი ბალის მოზიარე,
შენი ღვინის ბარძიმი და სასმისი.

ეს თვალები ხილვას შენსას სულ ელიან,
შენს ძებნაში უსასრულოდ ვივლიდი,
შენი სუნთქვა თავთუხების სურნელია,
შენი თმები-მზეკაბანის ლივლივი;

ტანი შენი დარწმული კედარია,
სინარნარე-გრაჯიაა შევლისა,
შენი ბაგე ამბროზიის ნექტარია,
მწყაზარ სახეს გაღიმება შეენისა;

მთა და ველი სიყვარულით მომივლია,
მხოლოდ შენთვის ვაგალობე სამყარო,
ეს სიცოცხლე შენს ზვარაკად მომიძღვნია,
ჩემი სულის უწმინდესო ღამპარო!

ბიბლიური პეიზაჟი

დარახტულია ეოსის რაში,
ცახცახებს მთვარეგანაფითრები,
წვეს დედამიწა-უმწეო ბავშვი,
უაღერსებენ უფლის თითები.
შემოაწითლებს ტატნობს დილით მზე,
დაუამდება ყველა ტკივილი,
თვალებს აახელს ნაზი პირიმზე,
ხელებს გაუწვედის მნათობს ღიმილით.
საწუთროს ჟამნი ნიავექარობენ,
წამები წამებს სდევენ ჩიტივით,
არ დასრულდება, ალბათ, აროდეს,
ნათლის და ბნელის უხმო ჭიდილი!

შპილი

ჩემი ტკივილი და ჩემი ცრემლის ღვარი,
გულში სასიცოცხლო კვირტად ჩასახული,
ჩემი სიმღერა და ჩემი ლექსის პწკარი,
ჩემი ზამთარი და ჩემი გაზაფხული;
ჩემი ოცნება და ჩემი სანატრელი
ჩემი საუნჯე და ჩემი ნატერისთვალი,
სულზე უტკბილესი,სულზე საყვარელი,
ჩემი რწმენის ხატი,ჩემი საფიცარი;
დილის ცისკარივით თვალებახელილი,
გულში მუხასავით რტოებგადაშლილი,
ჩემად სათაყვანო თაფლის სანთელივით,
შეილი...

დელოზა

ზეცა უმზეოდ?
მიწა უმწვანოდ?
ცა უარწივოდ?
რა სათქმელია?!
ბადი უვარდოდ,
ხე უნაყოფოდ,
ქალი უბაღლოდ
არაფერია!

„ჰეი, გავშვოვის დღეებო!“

ჩემი ტკბილი ბავშვობა
მოგიპარავს, ბებია,
შენი კალთის სურნელი
ხშირად მომნატრებია.
შენს მუხლებზე დახტოდნენ
ღუნღუნა წიწილები,
აკენის თავანს მირთავდი
თილისმა- ღინჭილებით.
შენს თავშალში გაყუჩდნენ
ჩემი ნიაექარები,
მაშინებდი ჯადოქრით,
ჭინკებით და ალებით!
ნაცნობ სურნელს დაგეძებ
აღვეებსა და ლელიანს,
ჩემი ოქროს ჩიტები
ველარაფერს მშეველიან.
მოშორილე კაკლები
უცხო ზღაპრებს ჰყვებიან,
უდარდელი ბავშვობა
სად წაიღე, ბებია?!

მომჯიბით ნატირალი, ანუ გაგაასეკა ნარსულთან

არ არის ზღაპარი!

არ არის ჭორები-ხალდე და ქორები,

ხალდე და ქორები,

სინაის უდაბნო...

ორითი ეუწამლო ძველ ტკივილს, უფალო!

დამშრალ ჭას ურწყული მიწის ხმა არ ესმის,

გამქრალა ედემი...

სული დაღლილა ლოცვით და ვედრებით,

გამქრალა ედემი...

მუხლები მიაცვდა გასიპულ ლოდებზე,

როდემდე ვგოდებდეთ,ჯვარცმულო, როდემდე?

ვინ არის მისანი,მოგვეცი ნიშანი!

თონე და აღმური,დრო მარადუამული,

იწეება უდაბნო,შმორდება ღურბელი,

ო,ერთი პაწაწა, ქათქათა ღრუბელი,

იმედის საამო სიოდ და ჩეროდ...

მიწქაღე, მიწქაღე, უფალო ჩემო!

გაჭირდა სულთქმა და გაძვირდა ნუგეში,

უნასი ბოგინობს მოძმეთა უბეში,

რბის ეშმაკეულ ღორების კოლტი,

ამტვერებს უდაბნოს არვეთა ჩლიქები,

ჰაერი მძიმდება დაშაშრულ ფიქრებით,

დაეხეტება ბრბო უგ ზოდ, უკვალოდ,

უშველე, უფალო!

ფარი და ისარი,ისე ვით არასდროს

გეჭირდება მიზანი!

ვინ არის მცნობი და ვინ არის მისანი,

რა არის,რა არის,რა არის ნიშანი???

ქალდე და ქორები,ქალდე და ქორები,

სინაის უდაბნო,

არ არის ზღაპარი,არ არის ჭორები,

ყველაზე უკეთ ხომ შენ უწყი, უფალო?!

წყლულეზი მტკივა და... მიხარია!

მომეც მისხალი შენი ძალისა,
რომ შთაგონების გზებით ვიარო,
ფრთები შემასხი ნიაგ-ქარისა,
წმიდა სამების თანაზიარო.

სულ ერთი წამით მომმადლე გზნება,
მარადიული ცეცხლი ავანთო,
რომ აყვავილდეს ჩემი ოცნება
და ვარსკვლავებში შევინავარდო!

ახლა შენ ზეობ, სატანავ კრულო,
მძიმე უამია მარხვის და ლოცვის,
უნდა შეიძლო ატანა გულო,
შოლტი გვემა და ტკივილი ხორცის!

შორს მწვერვალები მდუმარედ დგანან,
ზღვა კი ბობოქრობს, ავი დარია,
მწყემსი კეთილი აგროვებს ფარას,
წყლულეზი მტკივა და მიხარია;

ვიცი, დადგება კვლავაც უამი ხსნის,
ჩემი სურველიც ბოლოს ახდება,
როცა დაგმანულ კარებს გამიხსნის,
უკვდავი სულის გამონათება,

მომეც მისხალი შენი ძალისა,
რომ სიყვარულის გზებით ვიარო,
ფრთები შემასხი ნიაგქარისა,
გვართა ზენათა თანზიარი!

ფოთოლი

ღალის

გრძნეულმა ძალამ
არ დააცალა,
ააფარფატა,
მალლა ასწია,
მიჰყვება ქარებს,
ღრუბელთა ღივიღის
და თავი ჯერაც
ვერ დააღწია,
სადამდე ივლი,
როდემდე ივლი,
ჩემო პაწიაე?!

ანა კალანდაქის

მტირალ ტირიფს
გაუშლია თმები,
პამირკანიც
მოფრენილა რაშით,
გოლიათი, დათოვლილი მთები,
მხრებგაშლილნი გაფრენილან ცაში,
ანგელოზნი მოკრძალებით დგანან,
თქვენ გაპყრობენ კაეშნიან თვალებს,
„აქ რას უცდით,
ქალბატონო ანა?“
„მე ? სხალტბიდან
გადმოვარდნილ ქარებს...“
ფეხთ გეშლეებათ
ფიანდზად მოლი,
ეფერებით კუნელსა და მოცხარს,
„მარტვილამდე გზაა მეტად შორი..“,
ჩაგჩურჩულებს ია-ია მორცხვად.
რა ამაყად დაგიხრიათ თავი,
ვისთვის გნებავთ
ეს ყაყაჩოს ღვინო?“
„გელათიდან მობრძანდება დავით,
ქალკედონით მესტუმრება ნინო.“
ღრუბლებში ხართ,
ხელთ გიპყრიათ ქნარი,
ქარი მღერის ჩუმად იაენანას,
შით მღვიმეს ჩამორეკეს ზარო:
„ანა, ანა, ანა, ანა, ანა!!!“

სულის ღაღადი

ძნელი გამოდგა ცეცხლთან თამაში,
სანამ კაეშირნი ჩემნი დამშლიდა,
„მზემ გამიცინა ღამის ზღაპარში,
ცა ყორანივით შემომაფრინდა!“

ვეღარ ვუშეველე, გაშლილ იარებს,
გამიტიალეს ბაღჩა-ვენახი,
ღეთის საწმინდარზე გარდაიარეს
ამოსერილებმა სისხლში ყელამდი,
სულში შხამი და შმორი ღატოვეს,
გადამიკეტეს ზეცა ღარაბით,
ბინძური ფლოქეთით მიწა ღატორეს,
ვეღარ გასწორდა წელში ბაღახი.

და ახლა ებღაეი დაჭრილ ხარევით:
გადამაცალეთ ზეცა უკარო,
მოღამიბრუნეთ ჩემი ხვალისი,
ნუ ამომხადეთ სული უწამლოდ!
ნუ გამიშავეთ თეთრი ვარდები,
ნუ ამიტირეთ ლურჯი იები,
ნუ გამილადეთ ეკალ-ბარდები,
ნუ ჩამისახლეთ გადამთიელი!

ხარკი გავიღეთ უკვე რამდენი,
სისხლის ძარღვებიც გადახსნილია,
„უნდა დამიწდეს ავის ჩამდენი!“ –
ციხის ნაშაღნი მოთქმით ტირიან!

ადექ, შეიბი წელზე მახვილი,
გული საგულეს ფეთქავს როგორა!
აღარ დაგეინდობს ბედის მარხილი,
მთიდან მომსკდარი ზეაეი მოგორავს!

უნდა შევწყვიტოთ ცეცხლთან თამაში,
სანამ სახმილმა სისხლი დაშრიტა!
მზემ შემოგეცინა ღამის ზღაპარში,
სული ზესკნელის საზღვარს გასცილდა!

ადამ და ევა

სამყაროს ორი კიდეა სველი,
აქეთ დგას კაენ და იქით-აბელ,
„მინც გაგყარეთ!“- ხითხითებს გველი
და ნაჭრელაებს ფოთლებად აფენს!

რამ დაგიკოჟრა ხელები, ადამ,
ნათლის სამოსი რა უყავ, ევა?
ტკივილი სულის კუნჭულში ატანს,
კუზად გკიდიათ ბოროტი წყევა!

სამყაროს ორივე კიდეა სველი,
ძმის სისხლით არის მორწყული ველი,
და ლოკავს გველი, უხსენებელი
გველი ჭამს მიწას!
(ღმრთის სიტყვები აუხდა მინც...)
თქვენ ელით მისს,
თვალეები ცისკენ გაიყრია რწმენით,
სასწაულს ელით!
(ვერ ეღირსებით! -ქირქილებს გველი!)

„მშრალი თვალეები რადა გაქვს, ადამ?“
„გამიშრა ცრემლი,
გაუძლისია კირთება მიწის,
წუმპეში ვწევართ...“

„იტირე ევა!
შენი ცრემლებით განბანე მიწა,
გველი აქციე მოხატულ ხედა,
დაგობრუნდება ჩინი და ხედვა,
და უფლის ხელი წყალობად თქვენდა,
წყალობად ჩვენდა მოგვეახლება
და მოგვეხსნება ბოროტი წყევლა!
იტირე, ევა!

გააასკეცე ვიში და მოთქმა,
ადამის მოდგმა,
ზეცის სასანთლეს აუნთე კვარი,
შეხსენი კარი,

ა, ეკლესია...
ილოცე ადამიგლოვევა,
ცოდვილთ წესია,
უმძიმეს ჯვართა ჩვენთა ტარება!
ახლოა უამიგრგვინვა საზარი,
დედამიწაზე დადის მესია
და მას ვერაგინ დაემალება!

ლილოგი ღმერთთან

„სცოდა ადამმა,
მე რაღას მერჩი,
მე უბრალო ვარ,
გესმის უფალო?“
„გამიგე შეილო,
ვერ აგარიდებ მწარე ფიალას,
თუმცა ვარ ღმერთი!
ყოველი კერძო მთელის წილია,
ხატება მამის თვითონ შეილია,
ცოდვა ადამის ერთია ერთი!“

დღეს ამირანი ურჩხულს შეეჯა...

აკაკის საიუბილეოდ თქმული

ქაჯთა ციხეში ჰგოდებდა ქალი,
კლდეზე მიბმული გმინავდა გმირი,
ფერხულს უვლიდნენ ეშმა და ალი,
მწარედ კენესოდა პოეტის სტვირი.

ლომი ჩაეგდოთ ტურებს და მელებს,
შავი ურჩხული ქართულ სისხლს ხერეკდა,
კალამი ეპყრათ პოეტის ხელებს,
შხამიან ისრებს გზაენიდნენ მტრებთან;

სცემდა ნაღარას, ეძახდა გმირებს,
თვალეებს უწვავდა ცრემლები ცხელი,
ღრმა ძილით თვლემდნენ, ეძინათ შეილებს
სვეტამწარებულს მამულის ჩვენის;

საფლაეში გაჰყვა დარდი და სევდა,
ჩამომძახეთო იმქვეყნად მაინც,
როცა გაბრწყინდეს სამშობლოს მზე და
თაეისუფლების გამონდეს გზაი.

გესმის პოეტო, ბორკილთა მსხერევა?
ჯაჭვებს გლეჯს შენი დაბმული ლომი,
დღეს ამირანი ურჩხულს შეეჯა,

გარდუეაღია სასტიკი ომი,

გწამდეს, დაეხსნით უთუოდ ნესტანს,
დავუსვამთ წერტილს ცდასა და ლოდინს,
აეხდენთ ნატერას, ლამაზს და ნეტარს,
თეთრცხენოსანი რაინდი მოდის.

ქართული სისხლი იბრძვის და დელავს,
ღმერთი მაღალი ჩვენს გზა-კვალს ღოცავს,
აფრიალდება სულ მალე, მჯერა,
თაეისუფლების ნანატრი დროშა!

ჩემს ლალის

შენ წახვალ შორით,
მწვერვალთა იქით,
სილაუვარდში ჩაიკარგები,
გზას დაგიტმობენ ღრუბელნი რიდით,
თავს დაგიხრიან თეთრი ვარდები.

შენ მინებდები მის ღივივს მაშინ,
დაესვენები სპეტაკ ფთილაზე,
ოცნების ფერად საღამოს გაშლილს
ანგელოზების ჩუმი სინაზე.

დაიქარგება მონითულ ფონზე
მზის ვარდისფერი მაქმანის ხაზი,
ათინათები მოხტავს მოღბერტს,
ფერთა არილი დადნება ცაში.

გაიფანტება ჩურჩულით თქმული,
გაეკიდება მთრთოლვარე ქარებს,
ოქროს ბადიდან ნახსლექტი სული
კალმახისფერად გაიციალებს,

შეათამაშებს უეცრად ვილაც
გუმბათზე მკრთალად მიხატულ ლანდებს,
შეეგებები გამოწვიდილ ჯილას,
ჯვრისწერისათვის, რომ გაგიმზადეს;

ო, სადღაც შორით, ჰორიზონტს იქით,
მნათობთა ხომელში ჩაიკარგები,
შემოგ ხედავენ ღრუბელნი რიდით,
თავს დაგიხრიან თეთრი ვარდები.

მაცადე გულო!

ცოტაც მაცადე, ნუ კვნესი, გულო,
რაკი ამდენი მოგითმენია,
რაც დაწყებულა, მთავრდება კიდევც,
მარადიული არაფერია.
საწუთროს ვალი გადავიხადოთ,
მოდი, ჩვენი გზა განვლოთ მთლიანად,
აუცილებლად ბოლომდე შეესვათ
გოლეულის და შხამის ფიალა!
სანამ არ მითქვამს ჩემი სათქმელი,
ჯერ არ მიმუხთლო არ მიმატოვო,
რომ ჩვენს ადგილას დიდი თუ არა,
პატარა კვალი მანც დავტოვოთ.
უნდა მთლიანად სანთლად დავიწვათ,
ბედმა გვარგუნა, ალბათ, ვალად ეს,
საჭირონი ვართ, რაკილა გაეჩნდით,
ღმერთი ტყუილად არ ქმნის არაფერს!
მაშ, აიტანე გვემა ცოტა ხნით,
როგორც აქამდე მოგითმენია,
რახან მოვედით, წასვლითაც წავალთ,
მარადიული არაფერია!!!

მწუსრი

მტკვარის გაღალმა,
მცხეთაში,
ხელიკისფერ ტაძრის გაღაენებს,
მარტოობაში ჩაძირულთ,
მწუხრის ჩრდილნი რომ ფარავენ,
ანგელოსები
შეფარვით
როს სჭერეტენ ვარსკვლავთ, მირიადთ,
ჩვენი სულები
ერთდება
და გულამოსკენით ტირიან!

მგლის ლეკვო!

ჯარჯის

თეთრ ცხენზე ზიხარ, გიორგი,
სიტყვა გიპყრია ფარადა,
ჭიუხებს ეტრფიალები,
მამულის გასახარადა.
მეხივით გაიგრიალე,
რქებით გაბურღე მიწანი,
დაგეკონება ბაგეზე
ცვარნი არაგვის წყლისანი.
რისხვად მიუხტი დუშმანსა,
გულს დააჭედე ისარი,
იხარებს ადგილის დედა,
ლეკენი ეზრდება მგლისანი!

ნმინდანის დობილო!

ნინო ჭილაძეს

ბოდბეს ზარები ჩამოჰკრეს!
ცისკრის ლოცვების ჟამისა,
მიწა გარგუნეს სამოთხე,
ბედშაეი მწუხრმა დანისლა,
ნინო, წმინდანის დობილო,
ემბაზში სული გაბანე,
გონება გაიმზიანე,
მინდერები აალაღანე,
გული დაწურე მტევენებად,
ზედაშე შესევი ფიალით,
კოცონად აიგიზგიზე
მშობელი მიწის ტრფიალი,
მტირალს ცრემლები მოწმინდე,
თმით შეუშშრალე თვალევი,
ქართული სულის ფეთქვა ხარ,
მაგ სულში გენაცვალები!!!

სამსალა

„ნეტავი იმას, ნეტავი იმას,
ვისაც თავისი ტვირთი და ჯვარი
მცირე მანძილზე აქვს მისატანი...
და ვაი იმას, და ვაი იმას,
ვინც გოლგოთაზე არის მავალი,
მისთვის არაა მოთქმა სულისა,
მისთვის არაა ქვეყნად წამალი!“ –
ავად სისინებს ქვეწარმავალი!

გაზაფხული

სიყვარულს თურმე თავისი დრო აქვს,
და მაშინ მოვაროცა არ ელი,
გულში ციური ჰანგები მოაქვს,
ლაჟვარდების და ვარდებისფერი.
 ჟამი ტრფობისა აღვსების დროა,
 როდესაც სული ნეტარებს ღხენით,
 სიყვარულს როცა სიცოცხლე მოაქვს,
 ბუღბუღი ვარდზე ტკბილად რომ მღერის,
სული ზეცაში გაფრენას ითხოვს,
ბუნება ცისკრობს ღმერთების ენით,
გაზაფხულია შვეება და სითბო
გაზაფხულია სიცოცხლე ჩვენი!!!

მამულის მცველებს

რუხი ნისლით დაფერილა ცაი,
ტყვია წივის აკანკალებთ ფიჭვებს,
თეთრ ანგელოსს გაუშლია ფრთაი,
ზედ აფარებს ტანაშოლტილ ბიჭებს.

არც ჩივილი და არც ღელვა წამით,
სიკვილი კრთის მათი რწმენის მოწმე,
მთა გუგუნებს:—გასაღკლდევი, დავით!
ტყე ამხნეებს: არ შეშინდე ცოტნე!

თვალ—წამწამი—ყორნის შავი ბოლო,
გალიმება—ამოხლომა ცისკრის,
ვაუკაცური მიტეკება მხოლოდ,
ძმის სისხლის წილ—მოშულარის სისხლი!

„სანამ მამულს დაუთმობდე ბილწთა,
სანამ ურცხვად შემიგინონ ერი,
უმალ ჩემს გულს დაეყრება მიწა!
უმალ ჩემს გეამს გადაუელის მტერი!

დაგვიდგება აყავაგების ხანაც,
არასოდეს არ გავხდებით მტვერი,
იარსებებს, იარსებებს მარად
ქართელის მოდგმა და ქართული გენი!“

შენ, სამშობლოს ურყეველო ზღუდე,
შენ მამულის დაუმსხვრეველ ფარო,
უენებელი დაუბრუნდი ბუდეს,
დედა შენი მოლოდინით ხარობს.

რუხი ნისლით დაფერილა ცაი,
ტყვია წივის, აკანკალებთ ფიჭვებს,
თეთრ ანგელოსს გაუშლია ფრთაი,
ზედ აფარებს ტანაშოლტილ ბიჭებს.

დედის სურათი

თითქოს გაცოცხლდა სურათი ცივი,
შენი თვალების ციმციმსაც ვხედავ,
რა დამავიწყებს შენს ლამაზ ღიმილს,
ჩემო სიკეთით აღსავსე დედა!

ვფიქრობ და მანც ვერ ვხვდები, რატომ,
განგებამ რისთვის დამსაჯა ნეტავ,
მე ბევრჯერ ვტირი და შენს თავს ვნატრობ,
ჩემო ტანჯულო, საბრალო დედა!

სახემცინარეს სიზმარში ვხედავ,
ჩემს მოფერებას ვითომ რომ ცდილობ,
ო, ერთხელ კიდევ მომესმას, ნეტავ,
შენი ალერსით ნათქვამი: „შვილო!“

ახლა, მე თვითონ როცა ვარ დედა,
ადარც კი ვიცი, რისთვის და რატომ,
შენი ხილვა მსურს ყველაზე მეტად
და შენი ხელის სითბოსა ვნატრობ.

თითქოს გაცოცხლდა სურათი ცივი,
შენი თვალების ციმციმსაც ვხედავ,
რა დამავიწყებს შენს ლამაზ ღიმილს,
ჩემო სიცოცხლის ნატრულო დედა!!!

ბალადა სიკვდილ-სიცოცხლისა

„ღმერთმა გიშეგლოს სიკვდილო,
სიცოცხლე შეენობს შენითა“
ხალხური

დღეა თუ ღამეა, წვიმა თუ დარია,
მთიბველი სულ თიბავს, არასდროს სცალია,

მის მახვილს გადაურჩეს, ნურავის ჰგონია,
მოცულავს ერთფერად სუსტსა და გოლიათს,

მოყმე და მხცოვანი სულ ერთად შეჰყარა,
მის ფერხთით გართხმულა დამფრთხალი ქვეყანა,

არა ჰყავს მოყვარე და დადის ეული,
მულამ გამარჯვებას ზეიმობს წყეული,

დადის და ღიღინებს თავისი დღენია:
„ადრე თუ გვიან სუკეველა ჩემია,

ვერავინ მასწავლის მე ლელოს გატანას...“,
ხითხითით კვერს უკრავს ცბიერი სატანა,

ო, ახლაც ამაყად მოდის და მოგორავს
და უცუბ წინ შეხვდა უმწეო გოგონა,

ქირქილებს სიხარულს ვერ მალავს სატანა:
„ველარსად წაგვიხვალ , ჩვენი ხარ, პატარავ!“

გოგონას ზურგს უკან კლდის ქიმი მოსჩანან,
ცელი ზე აღმართა გულგრილად ჩონჩხარამ,

მაგრამ საოცრებაე, თვალეუბი ბრწყინდება,
აღარ ჩანს არც შიში და ღარც რიდება,

გაშტერდა დემონი: „ვინ არის, რა სული?“
გამეხდა, გაკლდედა პატარა ასული,

თვალეებმა გაკვესა, ვით ელვამ წკვარამში,
გაბრიელს მახელი გადუსტყდა ვადაში,

გოგონამ ხელები ტოტებად გაშალა
და მიხვდა ყველაფერს ვერაგი სატანა:

„ესაა მათა, დედაა ბუნების,
იგი თვით სიცოცხლის წყაროა უღვევი,
ქალწული მარიამ მფარველობს ნეტარი,
ედემის ხე არის, ალფა და კედარი,

მას ვერას დააკლებს დრო-ჟამის გენია,
არასდროს გახდება, სიკვდილო, ჩენია!“

კლდედ იდგა ამაყი, გოგონა პატარა,
დამარცხდა სიკვდილი, დაემხო სატანა,

მზე კრთოდა კლდის ქიმზე, მზე სხივთამთოველი,
ზეობდა სიცოცხლე, ხარობდა ყოველი!

მუხრან მაჭავარიანს

ქვეყანა ჩვენი
წითელფერად შეღებეს როცა,
ის გლოვის ნიშნად ატარებდა
შაფლუგა ჩოხას,
დღესაც ჭეშმარიტ ჭირისუფალს
თაღხები მოსაგეს
და ცხელი ცრემლი გუფს უდაღავს
და არა ლოყას,
თქვენც ვაჟკაცურად მიაპობდით
საბჭოთა წყვილიად,
მართალი სიტყვით მიწაღდავდით
„უშქსა და უღრანს,
და ამიტომაც მუდამ დიდი
ქართველი გქეათ,
ქართულ სინდისის ნიშანსვეტად
რომ დგახართ, მუხრან!
ერს გადათელილს ენატრება
ხმა იმ კაცისა,
საშეგლს რომ აღარ აძღვეს ხოლმე
მამულზე ფიქრი,
ხალხს გზა სჭირია ტყვეობიდან
თავის დახსნისა,
სურს გაარჩიოს ერთურთისგან
ღვარძლი და იფქლი.
გვაამაყებდა, გვაკაჟებდა
თქვენი სიტყვები:
„ვერ დამადუმონ ,ვერ დამძალონ,
თუნდა ჩამქოლონ!“
როცა სამშობლოს თავს ეხვევა
მრუმე ნისლეები,
ახლა რად დუმხარ, ნუთუ გძლიეს,

მუხრან ბატონო?!
მხარეს მადლიანს კვლავაც ამკობს
ხე და ყვავილი,
კლდიდან მომსკდარი ჩანჩქერებიც
რისხვით კვლავ ჰქუხან,
მაგრამ გვაწამებს მგლევის ხროვა,
ტურის ჩხაველი,
ლომის ბუხუნი გაგვაგონე,
ბატონო მუხრან!
როდესაც სისხლით იღებება
შენი მთა-ეკლი,
მტერს ქარქაშიდან ამოწვდილი
ხმლებით ხედებიან,
არა, პოეტი სარეცელში
სიკვდილს არ ელის,
საქართველოში პოეტები
ტყვიით კედებიან!
კმარა დუმილი,
ხმა გვასმინე სამართლიანი,
ერს ზნე გაუწვრთნელს
შეუძახე, რამე უთხარი,
დე, ჭეშმარიტად, გრძნობდეს კვლავაც
შლეგი, ჭკვიანი,
რომ არ მომკედარა,
კვლავაც ცოცხლობს დიდი მუხრანი!

დაცემული ანგელოზი

ფრთის შრიალით
გადმოეშვა კენწეროდან,
ხმა გაისმა,
ზანზალაკის მინამგვანი,
დაწვზე ობლად
ერთი ცრემლი შერჩენოდა,
სვედიანი იყო
ზეცის ბინადარი...

მე ჩემი ხნული არ გამივლია

ღამე თოვლსავით ხელში მიღნება,
შენზე ფიქრებში ძილი მიკრთება,
მერე იწყება თავდავიწყება
და ვიწურები ლექსში რითმებად:
 უძირო სევდით ვარ ბედნიერი,
 ო, ეს ტკივილი რა რიგ ტკბილია,
 კაცი იმიტომ არის ძლიერი,
 რომ განსაცდელის არ ეშინია.
ჩემი სათქმელი ჯერაც არ მითქვამს,
ვერ გადმოვხარე ჩემსკენ სასწორო,
ვერ გამოვძებნე საჭირო სიტყვა,
ჩემს გზას დავეძებ ათას გზას შორის:
 მინდა დავიმსხვრე ნაირფერებად,
 და ყოველ ნაწილს ეგლოს მზის სხივი,
 ცას მივეხატო ცისარტყელებად,
 მიწას დაუაჩნდე ცხელი სისხლივით;
მსურს ვიხმიანო უცხო ზარებად,
ყველა ქართველის გული გაგკეპსო,
გაეიციაგო ღამაზ ზმანებად,
ტრფობა და მადლი უხვად დავეთსო:
 მინდა ვიღინო ნაკადულებად,
 ვიყო დაკოდილ გულთა მკურნალი,
 იხარონ სიცხით გათანგულებმა,
 მეწაფებოდეს ყველა მწყურვალი;
მინდა მომმადლო ძალა, განგებაე,
მფარველად მეყავ ზეცავ მზიანო,
მინდა გაეიბნე ქარში ჰანგებად
და სიმღერებად გავიწკრიადლო:
 საშველს არ მამღევს ბედი ვერაგი,
 ვერ მიწოდებენ კაცნი იღბლიანს,
 მე ჩემი სიტყვა ჯერაც ვერა ვთქვი,
 მე ჩემი ხნული არ გამივლია!

უცხოეთში მყოფ შვილს

შენზე ფიქრებში დილა იწყება,
სულ გვერდით მყავხარ, თუმცა შორით ხარ,
შენი მიწა ნუ დაგავიწყდება,
გახსოვდეს მულამ ვისი გორის ხარ!
სადაც გინდ იყავ, იარე რწმენით,
იყავ სიკეთით წელგამართული,
მაშინ იხარებს მამული შენი,
შენით იცოცხლებს სული ქართული!
მე გაძლებას და მოთმენას ვცდილობ,
ბოლო კეთილი იქნება მჯერა,
შენა ხარ ჩემი იმედი, შვილო,
როგორ მიყვარხარ, ვერ იტყვის ენა!

მთვარის სონატა

დგება საღამო, მშვიდი და წყნარი,
ალარც ფეხის ხმა, ალარც ხმაური,
შორიდან ისმის სონატა მთვარის,
ზღვიდან უბერავს ნელი ზღვაური,
ნაზად წკრიალებს ღვეთის ქნარი!

მთის წვერზე ჯდება დაღლილი მთვარე,
ფშვენს სურნელება შინდის და ნუშის,
აფახულებენ ვარსკვლავნი თვალებს,
პუპელას სძინავს ყაყაჩოს გულში,
ფოთლები ნამის წვეთებსა სვამენ!

ფხიზლად გვედარაჯობს განგების თვალი,
გარინდებულა თეთრი ფერია,
ქრიზანთემების სურნელით მთვრალი,
ეს მშვიდი ღამეც ვერცხლისფერია
და რეკავს, რეკავს ღვეთის ქნარი!

მოთმინებით შენითა

შხამგარეული სიტყვა მესროლეს,
რა ვუყოთ, გული ბევრჯერ მტკენია,
დრო იარების არის მკურნალი,
ესეც ჩაივლის არაფერია.

ვერვინ გადღურჩა უამთა სიმუხთლეს,
უმადურება კაცთა სენია,
ხან ხობა მასხეს, ხან ქვა მესროლეს
და მაინც ვუძლებ, არაფერია.

წუთისოფელში სტუმრად მოვსუღვარ,
ჩემი სავალი ბინდისფერია,
მომთმენის დედა მუდამ იცინის
და მეც მოვითმენ, არაფერია.

სიკეთის გზიდან ვერ გადამაცდენს,
ეშმაკეული ძაღლა, უხანო,
ამქვეყნად შენი იმედით დავაღ,
არ მიმატოვო ჩემო უფალო.

მამულო ჩემო!

რაც გქონდა , ყველას გაუნაწილე,
გული გაქვს მხოლოდ გაუყოფელი,
მზეს და სიკეთეს უხვად ასხივებ,
დედა ხარ ჩვენი,დედა მშობელი.

როცა შენს მძიმე იარებს ვხედავ,
წარსული სულში ტკივილებს აშლის,
რამდენ ჭირ-გარამს გაუძელ ქვეყნად
და მაინც შეგრჩა ღიმილი ბავშვის.

ამ ტკივილებით ყოველდღე ვკვდები,
ისევე ვცოცხლდები შენში ხელახლა,
შენგან მასხია შევარდნის ფრთები,
ჩემი სიმტკიცის ღიბო შენა ხარ.

შენი ბადალი ვერაინ ვპოვე,
ვერსად გაეიქვეც შენი მიწიდან.
მე არც კი ვიცი, რითი მიმონებ,
ანდამატყვით რატომ მიზიდავ.

თვითონ ღმერთია ამისი მოწმე,
სულს ეს ფიქრები მიწეწავს მარტო,
რა მოვიტანო შენს სამსხვერპლოზე,
შენი ვალი რით გადავიხადო?!

მთელი სიცოცხლე მოგიძღვნა მინდა,
ედემ ბაღნარო მიწის მშვენება,
შენა ხარ ჩემი ოცნება წმიდა
და სიყვარულის ასიმღერება!

მამაკოს

ვუძღვნი ჩემს დას, მამას!

დაო, აგვესო ცრემლით თვალები
გუული აკენესდა, გუული ატირდა,
მე მაგონდება ჩემიანები,
შენ გუულს გიკორტნის ბედი მარტვილთა,
ცოდვა ადამის, მარადჯამული,
თითქოს მხოლოდ შენ არ გაპატიეს,
კაცთა ტკივილი, ვერდაფარული,
შენი თვალების ტბებში დატიე;
რად უსმენ ნეტავ შორეულ ძახილს,
უხილავ სიმებს ვინ აბამს ციდან,
შენი გულისკენ რად მოისწრაფვის,
მონაზვნის ცრემლი ფიფქივით წმიდა?!
რად გეშინია თვალის ახელის,
იუდას ვერცხლი ასე რად გზარავს,
რად იფარება სისხლის ლაქებით
შენი სხეული იესოს დარად?!
არ გეშინია ეშმათ დაღახვის ,
ყოფის თონეში აღმურადენილს,
რამდენი გზა გაქვს გადასალახი,
მუხთალი ბედის მახე რამდენი?!
დაო, აგვესო ცრემლით თვალები,
გუული აკენესდა, გუული ატირდა,
შენ ვერ გეთმობა შენიანები
და გუულს გიკორტნის ბედი მარტვილთა.

მომზადებული იპერი

დიდი ხანია მოვდივარ, გამოვიარე ნილოსი,
პირამიდები ზღაპრული, ლაბირინთები მინოსის,
მინოტავრი და კენტავრი, მეწამული ზღვა მბორგალი,
შუბშემართული თეზევსი და არიადნეს გორგალი.

ვიხილე ცხენი ტროასი, აქაველთ საქმე მრუმენი,
ორი მდინარის წალკოტი, ასურეთი და შუმერი,
გადათქერილი ტრამალი, ქარიშხალი და სიონი,
ლეიქლდაკორტნილი პრომეთე და თეთრი კავკასიონი,

ელენები და გუთები, ბარბაროსების თარეში,
გაუმადარი სკვითები, ცეცხლი მონღოლის თვალეში,
სელჩუკები და ხეთები, რკინისმკვეთელი ხალიბი,
ამხედრებული ყიფნალი, თაფნალმიანი ხალიფი,

ოსმალები და სპარსელნი, ხაზარები და ჰუნები,
ვიგეჟე ტკობა შენების, სიმწარე - განადგურების!
დიდი ღამე და ცისკარი, ქოხი და მეფის პალატი,
ჩემი უძღები შეიღების ერთგულება და ღალატი.

სადაც წავედი, თან მდევდა წყევლა ადამის მოდგმისა,
საწუთრო გამოვიარე ვაებითა და მოთქმითა.
ზღუდე მოშლია ციხეებს, ტაძარი დაღეწილია,
ალარც შოთა და თამარი, ალარც ვაჟა და ილია.

შედეგები მგზავრი დაღლილი, მტვერს დავიბურტყავ გზნები-
სას, მძიმედ აყვები აღმართებს, წარვემართები ზევითა,
ტახტზე დაჯდება მსაჯული, ჟამი დადგება შერისხვის,
ისევ აღვსდგები ფერფლიდან განახლებული ფენიქსი

რათა აღმეგზნოს წყურვილი უდიადესთან შერთვისა
და მომეფინოს ნათელი ჯვარზე გაკრული ღმერთისა!

მარიკუნას ლექსები

მარიამს (ჩემს პირველ შვილიშვილს)

მარიამ ღმერთქალო, მარიამ მზე ხარო,
იხარე ისე, ვით დღეს შენით ჩვენ ვხარობთ!
მარტის დღე არ მარტობს, საოცრად წყნარია,
გაზაფხულს ზეციდან ჩამოჰყევ მარიამ!

სამყარო ყვავილთა სურნელით მთვრალია,
მთოვარე დაბნელდა. მზედ მოხველ, მარიამ!
უფალო გვეღირსა დღეს დიდი წყალობა,
მარიამს უკურთხე შენ ქართველქალობა!

დედის დღეს შობილი დედა ჰქმენ ნამდვილი,
უმწიკველოდ ატაროს სიწმინდის მანდილი!
მერცხალი უღურტულეებს, რა კარგი დარია,
ბუნება გიციინის ტაშს გიკრავს მარიამ!

შენს აკვანს მოქარგავს ია და ენძელა,
ვარსკვლავთა კრებული თავს გიხრის შენ ყველა,
ნატვრავ და ოცნებავ. დედის და მამისა,
რწმენავ და იმედოჭილლაძეთ გვარისავ.

იარეგზა შენი ვარდებმა დაფაროს,
შენით ამაყობდეს სრულიად სამყარო!
მარიამ სიცოცხლე და ნატვრის თვალია,
სამოთხის უკვდავი ხე არის მარიამ!

ხატებავ უფლისა, ციმციმა ცისკარო,
ღეთისმშობელ მარიამს ემსგავსე მზისდარო,
მზე შენი ღობილი და ტყუპისცალია,
სიკეთით მზეობდე მარადჟამს მარიამ!

ზეცის ბილიკებით უფალმა გატარა,
მზეს სხივად ჩამოსწყდი მიწაზე პატარავ!
ედემის ყვავილო, გვიყვარხარ ძალიან
უფალმა გიკურთხოს ცხოვრება, მარიამ!!!

ეს მე ვარ, მარიამ!

მე მქვია მარიამ
და ხანაც- მარი,
ვარ ნანინანატრი პაწაწა ქალი.
მერცხლების ულურტული,
ბუღბუღის ენა ვარ,
ბებოს და ბაბუკას გულებს ღხენა ვარ!
დედა და მამიკო
ტოროლას მადრიან,
ვერავენ ამასწრებს ადგომას ადრიან,
თუ ასე ცველი ვარ,
რა ჩემი ბრალია?
იმდენი საქმე მაქვს,
ძილისთვის მცალია?
თოჯინებს ჭამა და
დაბანა სჭირიათ,
უჩემოდ ვერ ძლებენ,
საბრალოდ ტირიან,
უთო და სარეცხი?
დაგვა და დაწმენდა?
წუთით დასვენება არც მე არ მაწყენდა!
ჰო, მაგრამ, რა ვუყო?
საქმე მაქვს ამდენი,
კაციც ვარ, ქალიც ვარ,
დედაც და გამზრდელიც,
ამიტომ არასდროს, არასდროს მცალია,
მიცნობდეთ, ბატონო, ეს მე ვარ, მარიამ!!!

ანი-ცათა დედოფალი

ღვინობისთვე იდგა ,ოქროსფერი დარი,
ირწეოდა სიომატრით გადამთურალი,
მზის დასაელთ ღრუბლებს მოსდებოდა ალი
სვეტიცხოველს ჯილად დასდგომოდა ჯვარი.
გადმოეშვა ციდან ანგელოზთა ჯვარი,
უმშვენებდა სამოსს ფირუზი და ლალი.
ახარებდნენ ყველას ბანს აძლევედათ მტკვარი:
„ღმერთმა გვიწყალობა ტურფა საჩუქარი
ოქროს აკვნიანი ზეცის დედოფალი
მოაელინა ქვეყნად ლაჟვარდთვალა ანი...!!!“
მაჭრობისთვე იდგა ,საოცარი დარი,
როცა დაიბადა პირმცინარი ქალი,
დიდი სასწაული, გულისგასახარი,
ჩვენი სიყვარული,თვალხატულა ანი!

ლილეს !

ო,ლილ!

შენს მოსვლას სხვა ეშხი დაჰყვა,
შენი სიწმინდე მაგიწყებს წარსულს,
ღურჯი იები შეგიმკობს აკვანს,
არ მოგაკარებს ეშმას და აესულს!
იფეთქებს ბაგე, ფურცელი ვარდთა,
შეისოსნება სიმწვანით კელი,

გადმოეშვება ნისლების ფარდა
შეგმოსავს ზეცა ღაზულისფერი!
მზე პირმცინარი გაგიკვლევს ბილიკს,
სიო დაგარწევს პეპელას ფრთებით,
მთვარე გაჩუქებს უნაზეს ღიმილს,
ზენა გაკურთხებს ვარსკვლავთაცქენით.
ო,ლილ!

შენს მოსვლას სხვა ეშხი ახლავს
შენი სიწმინდე მაგონებს წარსულს,
ვარდ-ყვავილებით შეგიმკობ აკვანს,
არ მოგაკარებ მაცილს და აესულს!

ჭიტა!

დედიკონა, ჭიტაო,
ჯერ ვარ ერთი ცილაო,
გაჯავრება კი არა,
მოფერება მინდაო!

პატარაა მამიკოც

შოკოლადი, კანფეტები,
დედამ ტოლად გაგვიყოსო,
ჯერ თმები არ ამოსვლია
პატარაა მამიკოცო.

აღარ ვეპარაკები

თაგუნია სუნსულა
ფისომ წააცუნცულა,
რად მომპარა კაკები?
აღარ ვეპარაკები...

სასაცილო ამბავი

ამბავს გეტყვი, მურია,
არ გეყოფა სიცილიად,
გუშინ კრუნმა დაკარგა
თმაქორთა წიწილა,
შეეშინდა პატარას,
იწივლა და იწივლა!

აინონა-დაინონა

აიწონა, დაიწონა,
საქანელა, ქანებო,
წვიმამ ცრემლით დამასველა,
მზემ შემოშრო თვალებო,
ჩიტუნებმა დამჭიკჭიკეს,
იმათ ვენაცვალებო.

ჩემო მეტიწარაო

ჩემო მეტიწარაო,
ბებო გენაცვალაო,
შენს პატარა თვალუკებს
ძილი მოეპარაო,
დაიძინე მალ-მალე,
გაიზრდები ჩქარაო
წამლად დაგენაყები,
იავ ნანი-ნანაო!!!

საქმიანი ქალი

უსაქმური არ გეგონოთ,
მუშაობამ დამღალაო,
ცოტა უნდა დავისვენო,
ხომ არა ვარ მანქანაო,
დიდები თუ იღლებიან,
არ იღლება პატარაო?

იწილო და ბიწილო,
ჩემო ოქროს წიწილო,
მარიკუნას ქცევაზე
როგორ არ გავიცინო,
გადმოყარა ყველაფერი,
გამიფუჭა გუნება,
იქით რომ არ გაეუბრაზდე,
აქეთ მედიდგულება.

პატარა ვარ, პაპიკონა,
ლამაზი და მხიარული,
ერთი წელი შემისრულდა
ვერ ვისწავლე სიარული,
მაგრამ ვიცი ლაპარაკი,
„კარგადა ვარ“ ჭიტაო,
შენი სახელიც ვისწავლე,
მეტი რაღა გინდაო?

ჩემო თეთრო ბაჭიაო,
ჩემო თვალემერცხალო,
სტაფილო ვერ მოგიტანე
გზაში შემომეჭამაო.

ახატულო, ჩახატულო,
ბროლისწყადა ნაკადულო,
მოდო, ერთად ვითამაშოთ,
მოფირბინოთ მინდორ-ველი,
სიმღერებით გაუახაროთ
საქართველო საქვარელი.

მიყვარს ჩემი დედოფალა ,
ჩემი ნატურისთვალებიო,
ვაჭამე და დაგაძინე
ეუგალოზე „ნანებიო“,
აუაყენეგაიღვიბა,
გაახილა თვალებიო,
რა ჭკვიანი გოგონა მყავს,
ამას ვენაცვალეებო!

ბენაცვალოს ბებო

შენ ხარ ჩემი საფიცარი,
მზის თვალი და ვარდის კონა,
დაგელოცოს გზა და კვალი,
გენაცვალოს ბებიკონა!!!

„ცა-ფირუზ, ხმელეთ- ზურმუხტი“

ჩემს ემიგრანტ შვილიშვილს

ჩემო პატარ ჩიკორო,
ჩემო ხატულა ფერია,
მოფრინდი ჩქარა მოფრინდი,
პაპა და ბებო გელიან,
ცა-ფირუზ-ხმელეთ-ზურმუხტი,
ნახე რა მშვენიერია,
ისმინე ჩვენი პანგები,
არსად ასე არ მღერიან,
შენია მამულ-დედული,
სუყველაფერი შენია,
უცხოეთს არ ანაცვალო
მამაპაპათა კერია,
მოყვასი არ დაამწუხრო,
არ გააცინო მტერიო!

ელისა და მელისა

მიეუყვები ღელესა,
ჭუკებმა და ჭუჭულებმა
ტკბილად ჩაიმღერესა,
წყალში ჩახტნენ ტყაპატყუპით,
ბუქი დააყენესა,
იცურავეს მხიარულად,
გული მოიჯერესა,
ბატებმა და კვატიებმა
ბეერი იყელყელესა,
შვილებს უთხრეს –ამოდითო,
მათ არ დაუჯერესა,
გასატყუბია ნამდვილად,
ვინც კი ამას ბედავსა,
მე ჭკვიანი გოგონა ვარ,
არ ეაბრაზებ დედასა!

ლალეზი

ლალეზი და ლალეზი,
ხმაწკრიალა ზარები,
გულით მიყვარს მამიკონა,
მისი შავი თვალები.
დედაც მიყვარს ცისფერთვალა,
შემოევიღონ ქალები,
მაგრამ ყველას მირჩეენია
თვალხატულა არემარე,
ჩემი ტკბილი იბურია,
მის სიცოცხლეს ვენაცვალე!

პითხვა

ტოროლა ვარ წკრიალა,
მარიამი მქეიანა,
ვღგები დილაადრიან
და ვიძინებ გვიანა,
მეფერება ბუნება
ვარსკვლაეიან-მზიანად,
ტყიან-წყაროიანად,
მთებიანად, ზღვიანად,
ჰოლა ამის პატრონმა
მაშინ როგორ ვიძინო,
როცა მინდა ვიცინო,
როცა მინდა ვირბინო?

აი ია, აი თითი, აი შენი დედაენა,
აი გოგო, აი ბიჭი, ბუღბუღების ტკბილი სტვენა.
აი წყარო, აი ზვარი, აქეთ მზე და იქით მთვარე,
შენი მხარე სალოცავე კარგი სწავლით გაახარე!

ირქარე, მარიამ!

ღამდება შენით, თენდება შენით,
სხვა ფიქრისათვის აღარ მცალია,
მე მელანდება თვალები შეველის,
ვიგონებ სახეს ბაგეკალიანს.

შეილი გულია, უთქვამთ ქართველებს,
შეილიშვილი კი გულისგულია,
შენს მოლოდინში თეთრად ვათენებ,
შენი კოცნა და ნახვა მწყურია.

ღამაზ თოჯინებს მოსწყინდათ მარტო,
არც იცინიან, აღარც მღერიან,
სადა ხარ, ჩემო ღუნღუნა ბარტყო,
თვალებხატულა ზღაპრის ფერია!

სული დავლაღე ჩუმი ვედრებით,
ო, შეიბრაღე, შენი ბებია,
დაყრუებულა სახლის კედლები,
შენი ტიტინი მონატრებიათ.

გელის ბიბინა მინდორ-ველები,
აქეთ ყაყაჩო, იქით-კესანე,
თუ მალ-მალე არ მოეფერები,
გიუცხოვებენ, შენი კენესამე!

ხატად ატარე ენა ქართული,
მისი სიწმინდე შენი ვალია,
გახსოვდეს, მხარე გადაქარგული,
შენს დაბრუნებას ელის, მარიამ!!!

ირაო ცაში

ჩანახატი

(„სარკმელს გამოხსნის ამღვრეული გალაკტიონი“)

„დავიღალე!“

შეტორტმანდა, წამით შეისვენა, თვალები ცის კიდურს ააყოლა ნელა, მძიმედ. საფეთქლებზე ჩაქუჩებს სცემდნენ. თითქოს ბარბაცებდა გნოლისფერი ცა, მერმე თითქოს გაირღვა, გაიხა ზესკნელი და დანისღულმა მზერამ ვეღარ აღიქვა ცის კონტურები. ტორტმანებდა ყორნისფერი მიწა, ფიჭვის აშოლტილი სიღუეტები ჭახანით ეხლებოდნენ ერთმანეთს, ყრუდ, მოგუდულად რეკდა ზარი...

„გაჩერება სიკვდილს უდრის, უნდა წავიდე, წავიდე, წავიდე...“

ფრთხილად მოსინჯა ფეხქვეშ ნიადაგი. გული სამყაროს გუგუნს უერთდებოდა. აღმართი დაწყებულიყო. მძიმედ, მძიმედ ტატით მიდიოდა. დიდი შავი ფრინველი ზანტად კრავდა ირაოს. ბატკნისფერი ღრუბელი პაწაწა, მსუბუქი, ზურგზე მოეგდო და ისე დასრიალებდნენ. პორიზონტი თელემდა ძოწისფერი, ბიბლიური სიმშვიდით სუნთქავდა ცარგვალი, ფშვინავდა სიღურჯეში ჩაძირული მიწის ენებიანი მკერდი. ფრინველის ვეება ფრთები თავზე გადაეკლო. ჰაერმა დუნედ გაიტლაშუნა.

„ ფრთები, ფრთები მინდა...“

საოცარი სიზუსტით მიაგნო საწადელს, მოეშვა, მოიღვენთა, მოღუნდა.

ირწოდა ყორნისფერი მიწა. თვალები კვლავ ელაციცებოდა თვალშეუდგამ სივრცეს.

„შენ ბანცალებდი, შენ ბანცალებდი, შენ ბანცალებდი ... ბურულო ცაო, ცაო, ცაო...“

რეკდა მარტოობის და სიჩუმის ზარი.

„არა მიწად მიქცევად და მოსვენებად, არამედ აღმა სვლად და ამალღებად!“

შავი ფრინველის დიდრონი ფრთები უსაშველოდ გაიზარდა და ...გაქრა ხუჭუჭა ღრუბელი, ძოწისფერი პორიზონტი ღამის სველისფერ სუღარაში გაეხეცა.

ნირვანა. სიჩუმე. დუმილი. წყვიდადი...

„ მოვედ, ფრთეო ნათლისაო, მოვედ!!!“

უტყვ კენესას ამოაყოლა თრთოლვით, ბაგემდუმარედ, თვალები დასწვა შავმა უკუნმა. ხეზე ფშინავდა მძინარე გველი. ღიადემად ენთო მისი მოქნილი ტანი. ფეხი მოუცდა, თიხნარი ჩამოშვავდა, ავად დაიგრიალეს ნაპრალებმა. შეძრწუნდა, წამსვე გასწორდა, ფეხი მონაცვლა. ქიმურები შეყსეულად შეტოკდნენ ბნელ ხვეულებში. ღირწი ჰაერი შეგუბდა, შედედდა, შემდოვრდა. უჩვეულო სიმძიმემ მოზნიქა წელში, ანდამატივით იზიდავდა მიწის სველი ბაგე, ცოტაც და მუხლებზე დაეცემოდა...არა!“ – (ჯიუტი ბავშვი, თავნება ბავშვი, ამაყი ბავშვი...)

დადრეკილი კისერი გადაიმშვილდა, მიიქცა სახით ცისკენ და ჰოი, სასწაულო! ბროწეულისფრად გაიხლიჩა მრუმე უკუნი და „მზესხმული იაკინთივით ბნელში გაკრთა და გაისპეკალა.“

„ფრთვო ნათლისაო, მზეო ნათლისაო, შარაჟანდისაო ჩემო“

ჩვილი ბავშვივით გაიხარა, ბაღღურად გაიღიმა, თრთოლვით შემართა ხელები ზე. უცნაური სიმსუბუქე იგრძნო, ეთეროვანი სიმჩატე, ყოველი ასო, ნერვი, სულის ხვეული ზე ისწრაფვოდა, მიილტვოდა, ნეტარებდა, რონინებდა, მიიმშვილდებოდა.

იღვრებოდა ნათლის ჩქერალი, მხიარულად წკრიალებდნენ ზანზალაკები და ბუმბულივით მსუბუქი სული მისი ცად მიიწვართებოდა მიჯნურთან მისარქმელად.

სარჩევი

შენსავლის მაგიერ	3
ენავ, ქართულო!	5
უკვდავების საგალობელი	8
*** ... მე დავიბადა	9
სადან იწყები	10
*** ... მიველტვი ცისფერს	11
გაზაფხულის ჰანგები	11
ამოხადება სულისა	13
ფიქრები ნარიყალასთან	13
ელენე ახვლედიანის სასლ-მუზეუმში	14
ჩემო საენსავო!	15
ნატვრა	16
„ვარდისფურცლოების დამდგარა ჟამი ...“	18
აპოკალიფსი	19
მზე ქალავ!	20
*** ... გული — ტკივილების გუდა	20
გოდება იერემიასეპრ	21
სიზმარი	22
დაბრუნება ედემში	23
უკვდავება	25
ილიას	25
*** ... ცას ჩამოწყდა	26
იაკოვ გოგებაშვილს	26
რეკავს ბათენების ზარი	27
*** ... მსრებით დაბქონდათ	28
ზედაზნის სავანე	29
„და დრო ახალი პაემანისა“	31
ჩემი ცხოვრება	32
ბანთიადი	32
სიმღერა	33
ლოცვა მნუსრისა	34
სეზამ, ბანიღა!	35
ვინ უწყის ნეტავ?	36
„ბინდისფერია სოფელი“	39
სამშობლოვ!	40
ბიბლიური ჰეიზაჟი	41
შვილი	41
დედოგა	42
„ჰეი, გავშვობის დღეებო!“	42
მოთქმით ნატირალი, ანუ გაბაასება წარსულთან ..	43
წყლულები მტკივნა და... მიხარია!	44
ფოთოლი	45
ანა კალანდაძეს	46

სულის დადადი	47
აღამ და ევა	48
დიალოგი ღმერთთან	49
დღეს ამირანი ურჩხულს შეეგბა...	50
ჩემს ლალის	51
მაცადე გულო!	52
მნუსრი	52
მგლის ლეკვო!	53
წმინდანის დოგილო!	53
სამსალა	54
გაზაფხული	54
მამულის მცველებს	55
დედის სურათი	56
გალადა სიკვდილ-სიცოცხლისა	57
მუსრან მაჭავარიანს	59
დაცემული ანგელოზი	60
მე ჩემი ხნული არ გამივლია	61
*** შენზე ფიქრებში დილა იწყება	62
მთვარის სონატა	62
მომთინებოთ შენითა	63
მამულო ჩემო!	64
მაიკოს	65
მომგზაური იბერი	66
მარიკუნას ლექსები	67
ეს მე ვარ, მარიამ!	68
ანი-ცათა დედოფალი	69
ლილეს!	70
ჭიტა!	70
ვატარაა მამიკოც	71
ალარ ვეჰარაკები	71
სასაცილო ამგავი	71
ანიმონა-ღანიმონა	71
ჩემო მეტიჩარაო	72
საქმიანი ქალი	72
*** ...ინილო და ბინილო	72
*** ...ვატარა ვარ, ვაკიკონა	73
*** ...ჩემო თეთრო გაჭიანო	73
*** ანატულო, ჩახატულო	73
*** ... მიყვარს ჩემი დედოფალ	74
ელენა და ველენა	75
ლალები	75
კითხვა	76
***	76
იჩქარე, მარიამ!	77
ირაო ცაში	79

წიგნი აიხსო და დანიგეჟდა
გამომცემლობა „კალმოსანში“
კონტაქტი:
ელ. ფოსტა: *kalmosani@yahoo.com*
ტელ: 571 19 19 39; 2 665 965